

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன் தோறும் வெளிவரும்.

ஒரு சந்தா

காரியாலயம்:—

உள் காடு ரூ. 7 8 0
புற காடு ரூ. 9, 8 0

கொளாளர் தெரு,
முனைக்கம், சேனை.

Vol 6.]

1933 வரு ஏப்ரல் மீ 20உ

[No. 16

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	301	7. அப்பர் (64 கலைகள்-வியாசரணம்-உயிரான்பெடை)	
2. தமிழ்ப் பாடம் (கனவென்பா - கலிநீங்கு காண்டம்)	303	E. N. தணிகாசல முதலியார்-B.A.B.L.	312
3. சுமமாழ்வார் வைபவம் (4-ம் பத்து, 9-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார்	B.A.B.L. 305	8. சுமபராமாயணம் (மாசிசன் வதைப்படலம்)	
4. தேவகி (ஓர் காவல்) K. இராஜகோபாலன்	307	T. N. சேஷாசலம், B.A., B.L.	313
5. கணவு (ஓர் கதை) K. R. குருஸ்வாமி ரெட்டியார், M.A.	309	9. யாப்பிலக்கணம் (செய்புன்-கலிப்பா)	
6. காற்று மழை (அங்கம் 1. கனம் 2.) Shakespeare's - Tempest	311	10. வித்துவான் M. V. வேணுகோபாலப் பிள்ளை	314
		11. திருக்குறள் நீதி—(சுரமத்துப்பால்-கனவியல்)	
		A. இராசமலிகம்	315
		12. வந்தமணம்	319

கலாநிலயம்

சமீபச் சாந்தி.

தூண்ணி தழைக்குந் தமிழின் பெயரினால் புண்சில
செய்வார் புந் தியை யென் சொல. ஏனைய மதங்கள்
எவ்வாறாயினும் தமிழினைத் தொடர்ந்து செய்கின்ற
சமயப்பிணக்குக்களின் வன்மம் வேறெதற்குமில்லை
எனலாம். "நடு சைவசமயம் நடு சைவசமயம்" என்
றென்று விளம்பி, பிறமதத்தினரையும் கிறமொழி
யினையும் ஏனையோர் வழிபடு கடவுள்களையும் அவர்,
"தகவற் தருக்கமுமின் நிப்பேசுக்வண்ணம் எத்தகைய
தென்பதை எடுத்தாரைத்தல் மிகை. சைவசித்தார்த்த
தின் ஆதரயின்பிழ் நடக்கின்ற மகாராடுகளுக்குச்
சென்றிருப்பவர் யாவரும் இவ்வன்மத்தின் கொடு
மையை நன்கு அறிந்திருப்பார். வைணவ மகா சபை
களின்வா தங்கள், சைவசித்தார்த்தச் சங்கங்களின் ஆர்
வத்திற்குக் குறைந்ததன் குறியினும். அதனிந்திடு ஒரு
வாறு ஆற்றத்தகுந்ததே என்று எண்ணல் வேண்டும்.
அந்தக் குறும் இத்தற்கு மிருக்கலாம், எனினும் அந்
தப் பரிபவம் இத்தற்கு. தமிழோடு வடமொழியை
புந் சார்ந்து நிற்பதற்கு வைணவர் தம் வாய்க்கு ஓர்
வரம்பு வைத்துக்கொள்ள நேர்கின்றனர் போலும்,
தனித்தமிழ் என்னும் முழுக்கிடையே பேசப்படுகின்ற
வழக்கின் வன்மத்தைக் கண்டு ஏனைய கடவுளர்
களைக் கிரங்குவதன் புன்னன் தன் தமிழ்க் குற்ற கதி
கையக் கருதியே நல்லோர் மனம் மிக உணையும். ஏனெ
னில், தன்னையுந் தமிழ்மொழியைத் தம்மனத்தே
கொண்டவர் இக்கொடுமை ஒருபோதும் செய்தலா
காது. திருக்குறையும் அந்குறையு புறநானூறு செய்து
யுந்களையும் நாலடியாரையும் இறைபுரை கப்பொரு
ளையும் கம்ப இராமாயணத்தையுந் தந்தவோர் தமிழ்
நினை மிழற்றியும், அன்பேணும் அற்பேணும். இன்றிக்
கொடியுண உரைப்பாராயின், அப்புறம் தமிழ்ப்
புந் தற்கோர் மேன்மையும் மனிதர் மனத்தைப்பண்ணு
செய்ய வல்லதொரு சாஸ்பும் உளவென்று சனங்கள்
முன் சாற்றத்தகு வாயில்லாமற் போகின்றிதே. ம்

றையோர்க்கில்லாத தமிழைத் தமதாகப் பெற்றிருந்
தும் அதனை இப்படிப் பரிபவத்திற்கு இலக்காய்க்
காட்டிக் கொடுத்ததுமீடலாமா.
இச்செவ்வியில், பிரான்ஸ்தேயத்து வித்தகர், ஜீன்
ஜாக்ஸ் ரூஸீஸு (Jean Jacques Rousseau)
என்பவர், கடவுள் கருத்தும் மாணுட வாழ்க்கையும்
கலந்திருக்க வல்லதோர் நிலையைக் காட்டுமெனில் வாக்கி
யங்கள் மதித்துரைத் தற் குரியனவாம்.
Why is my soul subjected to my senses, and imprisoned
in this body by which it is enslaved and thwarted? I know not; have I entered into the
counsels of the Almighty? But I may without rashness; venture on a modest conjecture. I say to myself: If man's soul had remained in a state of freedom and innocence, what merit would there have been in loving and obeying the order he found established, an order which it would not have been to his advantage to disturb? He would be happy, no doubt, but his happiness would not attain to the highest point, the pride of virtue, and the witness of a good conscience within him; he would be but as the angels are, and no doubt the good man will be more than they. Bound to a mortal body, by bonds as strange as they are powerful, his care for the preservation of this body tempts the soul to think only of self, and gives it an interest opposed to the general order of things, which it is still capable of knowing and loving; then it is that the right use of his freedom becomes at once the merit and the reward; then it is that it prepares for itself unending happiness, by resisting its earthly passions and following its original direction.
If even in the lowly position in which we are placed during our present life our first impulses are always good, if all our views are of our own making, why should we complain that they are our masters? Why should we blame the Creator for the ill we have

ourselves created, and the enemies we ourselves have armed against us? Oh, let us leave man unspoilt; he will always find it easy to be good and he will always be happy without remorse. The guilty, who assert that they are driven to crime, are liars as well as evil-doers; how is it that they fail to perceive that the weakness they bewail is of their own making; that their earliest depravity was the result of their own will; that by dint of wishing to yield to temptations, they at length yield to them whether they will or no and make them irresistible? No doubt they can no longer avoid being weak and wicked, but they need not have become weak and wicked. Oh, how easy would it be to preserve control of ourselves and of our passions, even in this life, if with habits still unformed, with a mind beginning to expand, we were able to keep to such things as we ought to know, in order to value rightly what is unknown; if we really wished to learn, not that we might shine before the eyes of others, but that we might be wise and good in accordance with our nature, that we might be happy in the performance of our duty. This study seems tedious and painful to us, for we do not attempt it till we are already corrupted by vice and enslaved by our passions. Our judgments and our standards of worth are determined before we have the knowledge of good and evil; and then we measure all things by this false standard, and give nothing its true worth.

To raise myself so far as may be even now to this state of happiness, strength, and freedom, I exercise myself in lofty contemplation. I consider the order of the universe, not to explain it by any futile system, but to reverse it without ceasing, to adore the wise Author, who reveals himself in it. I hold intercourse with him; I immerse all my powers in his divine essence; I am overwhelmed by his kindness, I bless him and his gifts, but I do not pray to him. What should I ask of him—to change the order of nature, to work miracles on my behalf? Should I, who am bound to love above all things the order, which he has established in his wisdom and maintained by his providence, should I desire the disturbance of that order on my own account? No, that rash prayer would deserve to be punished rather than to be granted. Neither do I ask of him the power to do right; why should I ask what he has given me already? Has he not given me conscience, that I may love the right, reason, that I may perceive it, and freedom, that I may choose it? If I do evil, I have no excuse; I do it of my own free will; to ask him to change my will is to ask him to do, what he asks of me; it is to want him to do the work, while I get the wages; to be dissatisfied with my lot is to wish to be no longer a man, to wish to be other than what I am, to wish for disorder and evil. Thou source of justice and truth, merciful and gracious God, in thee do I trust, and the desire of my heart is—Thy will be done. When I unite my will with thine, I do what thou doest; I have a share in the goodness; I believe, that I enjoy beforehand the supreme happiness, which is the reward of goodness.

In my well-founded self-distrust the only thing that I ask of God, or rather expect from his justice, is to correct my error if I go astray, if that error is dangerous to me. To be honest I need not think myself infallible; my opinions, which seem to me true may be so many lies; for what man is there who does not cling to his own beliefs; and how many men are agreed in everything? The illusion which deceives me may indeed have its source in myself, but it is God alone who can remove it. I have done all I can to attain the truth; but its source is beyond my reach; is it my fault if my strength fails me and I can go no further; it is for Truth to draw near to me.

"The novelty of the sentiments you have made known to me," said I, "strikes me all the more because of what you confess you do not know, than because of what you say you believe. They seem to me very like that theorem or natural religion, which Chris-

tians profess to confound with atheism or irreligion which is their exact opposite. But in the present state of my faith I should have to ascend rather than descend to accept your views, and I find it difficult to remain just where you are unless I were as wise as you. That I may be at least as honest, I want time to take counsel with myself. By your own showing, the inner voice must be my guide, and you have yourself told me that when it has long been silenced it cannot be recalled in a moment. I take what you have said to heart, and I must consider it. If after I have thought things out, I am as convinced as you are, you will be my final teacher, and I will be your disciple till death. Continue your teaching however; you have only told me half what I must know. Speak to me of revelation, of the Scriptures, of those difficult doctrines among which I have strayed ever since I was a child, incapable either of understanding or believing them, unable to adopt or reject them."

"Yes, my child," said he, embracing me, I will tell you all I think; I will not open my heart to you by halves; but the desire you express was necessary before I could cast aside all reserve. So far I have told you nothing but what I thought would be of service to you, nothing but what I was quite convinced of. The inquiry which remains to be made is very different. It seems to me full of perplexity, mystery, and darkness; I bring to it only doubt and distrust. I make up my mind with trembling, and I tell you my doubts rather than my convictions. If your own opinions were more settled I should hesitate to show you mine; but in your present conditions, to think like me would be gain. Moreover, give to my words only the authority of reason; I know not whether I am mistaken. It is difficult in discussion to avoid assuming sometimes a dogmatic tone; but remember in this respect, that all my assertions are but reasons to doubt me. Seek truth for yourself; for my own part I only promise you sincerity.

In my exposition you find nothing but natural religion; strange that we should need more! How shall I become aware of this need? What guilt can be mine so long as I serve God according to the knowledge he has given to my mind, and the feelings he has put into my heart? What purity of morals, what dogma useful to man and worthy of its author, can I derive from a positive doctrine, which cannot be derived without the aid of this doctrine by the right use of my faculties? Show me what you can add to the duties of the natural law, for the glory of God, for the good of mankind, and for my own welfare; and what virtue you will get from the new form of religion, which does not result from mine. The grandest ideas of the Divine nature come to us from reason only. Behold the spectacle of nature; listen to the inner voice. Has not God spoken it all to our eyes, to our conscience, to our reason? What more can man tell us? Their revelations do but degrade God, by investing him with passions like our own. Far from throwing light upon the ideas of the Supreme Being, special doctrines seem to me to confuse these ideas; far from ennobling them, they degrade them; to the inconceivable mysteries which, surround the Almighty, they add absurd contradictions, they make man proud, intolerant, and cruel; instead of bringing peace upon earth, they bring fire and sword, I ask myself what is the use of it all, and I find no answer. I see nothing but the crimes of men and the misery of mankind.

"They tell me a revelation was required to teach men how God would be served; as a proof of this they point to the many strange rites, which men have instituted, and they, do not perceive, that this very diversity springs from the fanciful nature of the revelations. As soon as the nations took to making God speak, every one made him speak in his own fashion, and made him say what he himself wanted. Had they listened only to what God says in the heart of man, there would have been but one religion upon earth.

தமிழ்ப் பாடம் 66.

நள வேண்பா—கவி நீங்கு காண்டம்

[298-வது பக்கத் தொட்சி]

தன் நாயகன் தானே இவ் வாருகன் என்பதைப் பின்னும் சோதித்த நியம்பொருட்டித்தமயந்திசெய்த குழ்ச்சியின்படி தன் அருகணைந்த மக்களைக் கண்ட நளன், ஆர்வத்தோடு அவர்களுடன் உசாவிபு அமுதை இனிவரும் சில செய்புயர்களிற் காண்கின்றோம். அருமையான வெரு நாடக நிலையைப் புகழேந்தி இங்கு மிக்க திறமையோடு வைகாண்டிருக்கின்றார்.

மக்களைமுன் காணு மனநடுங்கா வெய்துயிராப் புக்கெடுத்த வீரப் புயத்தணையா—மக்காணீர் என்மக்கள் போல்கின்றீர் யார்மக்க னென்றுரைத் வன்மக் களியானை மன். [தான் பதப்பிரிவு:—மக்களை முன் காணு மனம் நடுங்கா வெய்து உயிரா புக்கு எடுத்து வீரம் புயத்து அணையா மக்காள் நீர் என் மக்கள் போல்கின்றீர் யார் மக்கள் என்று உரைத்தான் வன்மம் களியானை மன்.

பதவுரை.
வன்மம் - சூதாத்திரம் மிகுந்த களி - மதங்கொண்ட யானை - யானைகளை உடைய மன் - மன்னலுகிய நளன், மக்களை - (தன்னுடைய) மக்களை முன் - எதிரே காணு - கண்டு, மனம் - மனமானது நடுங்கா - நடுங்கி, வெய்து - வெப்பமாக உயிரா - பெருமூச்சு விட்டு, புக்கு - புழுத்து எடுத்து - எடுத்து (தன்) வீரம் - வீரம் மிகுந்த புயத்து - தோள்களில் அணையா - அணைத்து, "மக்காள் - மக்களே, நீர் - நீங்கள் என் - என்னுடைய மக்கள் - மக்களை போல்கின்றீர் - போல இருக்கின்றீர், யார் - யாருடைய மக்கள் - பின்னாக?" என்று - என்று உரைத்தான் - சொன்னான்.

விபரணை—மக்களைக் கண்டவுடன் நளனுடைய மனம் பதைத்துருகிக் குழம்பிப்போ யிருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் தேர்ப்பாககதை நடிக்கின்ற ஒருவன் அரசமக்களை எடுத்துத் தன் மார்போடணைத்துக் கொள்ளத் துணிய்திருக்கமாட்டான். செய்கை இவ் விதம் திரமாயிதல்லாமல் அவன் சொற்களுந் தடுமாறுகின்றன. பாககதை யிருக்குமவன் தன்னைத்தானு மறியாமல் மன்னர்குல மக்களை நோக்கி, "என்மக்கள் போல்கின்றீர்?" என்று கூறிவிட்டான். இவ்வாறு கூறுவது தக்கது அன்றென அலனுக்கே தோன்றியிருக்க

வேண்டும். ஆகையால், "யார்மீக்கள்?" என்று விரைந்து வினவலாயினான். இப்படிக்கு அன்றி, "மக்காள் நீர் யார்மக்கள்?" என்ற மட்டுமே நளன் மக்களை நோக்கி வினவியதாகக் கொள்வதும் பொருந்தும். "என் மக்கள் போல்கின்றீர்?" என்ற சொற்களை நளன் இடையிலே, அவர் செவியிற் படாதபடி தனக்குள்ளேயே மெல்லச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். ஒருபின்னையைப் பார்த்து ஒருவன், "பின்னாய், உன்னைப் பார்த்து மனமில்லீ என்னுடைய மகன்போலத்தோன்றுகின்றாய்; மற்ற யாருடைய பின்னை" என்று கேட்பது சிறிது ஒழுங்கிற்கு வீராதமாகக் காண்கின்றது. பல் காலம் பிரிந்திருந்த சூழ்தைகளைப் பார்த்த ஆர்வத்தால் நளன் இப்படிக்கூறிவிட்டான் என்று எண்ணுவது பொருத்தமாயினும், "என் மக்கள் போல்கின்றீர்" என்னும் சொற்களை அம் மக்களுக்கு விளம்பாமல் தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டான் என்கின்ற பொருள் சிறிது சிறிது நிற்கின்றது.

மன்ன னிடத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள்யாம் அன்னைதனைக் காள்விட்டவனே—இந்நகர்க்கே வாழ்கின்றோ மெங்கள் வளநாடு மற்றொருவன் ஆள்கின்றனென்றா முது. 59 பதப்பிரிவு:—மன்னன் னிடத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள் யாம் அன்னைதனை காள்விட்டி அவன் ஏக இந்நகர்க்கே வாழ்கின்றோம் எங்கள் வளநாடும் மற்றொருவன் ஆள்கின்றான் என்றார் அமுது.

பதவுரை.
"யாம் - நாங்கள் னிடத்தார் - னிடத்தேசத்தவர்களுக்கு மன்னன் - மன்னனுடைய மக்கள் - பின்னாகள் (வாழ் - வாழ்கின்ற வேந்தன் - அரசன் அவன்) அன்னைதனை - எங்களுடைய தாயை காள் - காட்டில் விட்டு - விட்டுவிட்டு அவன் - அம்மன்னன் ஏக - போய்விட்டதால் இ - இந்த நகர்க்கே - நகரத்திலேயே வாழ்கின்றோம் - வசித்து வருகின்றோம். எங்கள் - எங்களுடைய வளம் - வளப்பம்பொருந்திய நாடும் - நாட்டையும் மற்றொருவன் - வேறொருவன் ஆள்கின்றான் - ஆள்கின்றான்.

என்றார் அமுது - என்று அமுதார் (அம்மக்கள்) விபரணை:—"வாழ்வேந்தன்" என்பது, அம்மக்கள் தம் வாசகத்தினிடையே தந்தையின் நினைவை வாழ்த்துவதால் வந்தது. "எங்கள் தந்தை எந்த நிலையிலிருந்தாலும், என்ன காரியம் செய்தாலும், கேடு அடைந்தவன் ஆகமாட்டான்" என்பது அச்சொற்களின் குறிப்ப

பாகும். “எங்கிருப்பினும் எம் தந்தை வாழ்க” என அச்சிறுவர் வழித்துகின்றனர்.

மக்கள் இருவரும் ஒரேவிதமாக ஒரே சொற்களைச் சொல்லியிருந்தல் இராமகையன். ஆதலின், “மன்னன் றிடத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள் யாம், அண்ணைநனைக் காள்விட்டு அவன் ஏக இந்நகர்க்கே வாழ்கின்றோம்” என்ற வரையில் இந்நிரசேனையென்னதாகவும், அத்தனைத் தொடர்ந்து “எங்கள் சொந்தமார்றொருவன் ஆள்கின்றான்” என்று இந்நிரசேனன் கூறி முடித்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

இந்த இந்நிரசேனனும் இந்நிரசேனையும் சொல்கின்ற பதிலால் தம் பின்னமெழியின் இயற்கையை நன்றாகக் காட்டுகின்றனர். நான் கேட்டது, “நீங்கள் யார் மக்கள்” என்பதுதான். அதுவரையில் தாம் இன்னார் மக்கள் என்பதை மாத்திரம் உரைப்பது போகத், தமது அண்ணையை அவன் காட்டில் விட்டுப்போனதும் தங்கள் வளநாட்டை இன்னொருவன் ஆள்வதும் யாவும் கூறிவிடலாயினர். வயது சிறிது ஆளவர்களாயின் அயலா தொருவனிடத்தில் தமது தாழ்மையை இவ்விதம் சொல்லிக்கொள்ளமாட்டார். தம் மிடம் சிறிது பரிவு காட்டுகின்றவர்களைக் கண்டால், சிறு பின்னிகள் அவர்களிடத்தில் எல்லாவற்றையும் விளம்பிவிடுவது இயல்பு. அதுவுமன்றிச் சிறுவர்களாவார், உரைக்கவேண்டியது எது, மறைக்க வேண்டியது எது, என்பதை ஓராமல், அயலார் முன்னிலையில் அவமானத்திற் சிடாமல் சொல்லுகளைச் சொல்லிவிடுவதும் உலக அதுபவம்.

ஆங்கவர் சொன்ன வரைக்கேட்ட பழிவெய்தி நீங்கா வழியோடு நின்றிட்டான்—பூங்காவில் வள்ளம்போற் கோங்கு மலநூற் திருநாடன் உள்ளம்மீபோற் கண்ணீர் ருஞ்சுது. 60.

சுருத்து:—மக்கள்தம் உரைக்கேட்ட நான், மனம் உருகிக் கண்ணீர் சொரிந்து நின்றான்.

இலக்கணம்

வாக்கியத்தினுள் வார்த்தைகள் ஒன்றை ஒன்று தொடர்கின்றபோது, அவ்வாறு தொடர்கின்ற நிலை மொழி வருமொழி என்னும் இரண்டு வார்த்தைகளுக்கிடையே ஏதேனும் தொடர்க்கு இருக்குமாயின், அவ்விதம் வார்த்தைகளும் சேர்ந்து ஆன அந்தச் சொற்றொடரைத் தொகைநிலைத் தொடர் என்றும் அழைக்கக்கூடிய யாதொன்றும் தொடர்க்கு இராமாயின் அத்தனைத் தொகைநிலைத் தொடர் என்றும் கூறுவார்.

இத் தொகைநிலைத்தொடர்கள் (அடுக்குத் தொடரைத் தவிர) நிலைமொழிகளைக் கருதி ஒன்பது வகைப் படுகின்றன. நிலைமொழி பெயர்ச்சொல்லாக இருக்கலாம், அல்லது வினைச்சொல்லாக இருக்கலாம், அல்லது இடைச்சொல்லாக இருக்கலாம், அல்லது உரிச்சொல்லாக இருக்கலாம்.

பெயர்ச்சொல்லாயிருக்குமாயின் அந்நிலைமொழி என்ன வேற்றுமை அடைந்திருக்கின்றதென்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

இராமன் வந்தான், என்னும் வாக்கியத்தில் இராமன் என்ற நிலைமொழி முதல் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல். முதல்வேற்றுமையி லிருக்கின்ற சொற்களை

எழுவாயாக வரக்கூடும். இங்கு நிலைமொழி எழுவாயாய் இருந்தலால், இராமன் வந்தான் என்னும் அவ்வினைப் வார்த்தைகளும் சேர்ந்து எழுவாய்த் தொடர். அப்படியே, கோழி கூவியது, மரங்கள் வளர்ந்தன, முதலியன எழுவாய்த் தொடர்கள். நிலைமொழி முதல் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லாக வருகின்ற தொடர்களை முதல்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் என அழைக்கின்ற வழக்கம் இல்லை; எழுவாய்த் தொடர் என்றே கூறலாம். அவ்விதமே நிலைமொழிப் பெயர்ச்சொல் எட்டாம் வேற்றுமையில் இருக்குமானால், அத்தொடரை விளிந்தோர் என்று சொல்வார்; எட்டாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் என்று சொல்வதில்லை. அன்று வாய்; மாந்தர்கள் எங்குப் போகின்றீர்; மக்களர் நீர்; என்பவைகளில் நிலைமொழிகள் எட்டாம் வேற்றுமையில் இருந்து கூப்பிடப்படுகின்ற பொருளைத் தருகின்றன. விளித்தல் என்றாலும் கூப்பிடுதல் என்றாலும் ஒரே அர்த்தத்தான். ஆதலால், முதல் வேற்றுமையை, எழுவாய் என்பதுபோல், எட்டாம்வேற்றுமையை விளிந்து கூறலாம். எனவே நிலைமொழி எட்டாம்வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லாக நடக்கின்ற தொடர், விளித்தொடர்.

எட்டி வேற்றுமைகளில் இவ்விதமும் இவ்வாறு போக, நிலைமொழி, இரண்டுமுதல் எழுவாயையில் உள்ள ஆறுவகை வேற்றுமைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை அடைந்து அவ்வேற்றுமைக்குரிய உருபும் மறைபாமல் விளிந்தும் இருக்குமானால், அப்பொழுது அத்தொடர்களை வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர்கள் என்று அழைப்போம். அதுவன்றி நிலைமொழி எவ்வெவ் வேற்றுமை உருபுபெற்று நிற்கின்றதோ, அவ்வெவ் வேற்றுமையின் பேரையும் சேர்ந்து, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர், மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர், நான்காம் ஐந்தாம், ஆறாம், எழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள் என்றும் சொல்வதற்கும்.

உதாரணங்கள்:—

குதிரையைஒட்டினான்:—இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

கத்தியால் வெட்டினான்:—மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

எனக்குக் கொடுத்தான்:—நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

மலையின் இறங்கினான்:—ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

இராமனது கில்:— ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

வீட்டில் இருந்தான்:— எழாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

இவைகளிலெல்லாம் வேற்றுமை உருபு மறைபாமல் விளிந்து வந்திருக்கின்றன.

ஆதலின், தொகைநிலைத்தொடர்களில் நிலைமொழி பெயர்ச்சொல்லாயிருக்குமானால் அத்தொடர், எழுவாய்த் தொடராகவாவது. விளித்தொடராகவாவது அல்லது இரண்டு முதல் ஆறுவரையிலுள்ள வேற்றுமைகளில் எதாவது ஒரு வேற்றுமைத் தொடராகவாவது இருக்கலாம். இன்னதொடர் இது என்று அறிவதற்கு நிலைமொழியைத்தான் கவனிக்கவேண்டும்; வருமொழியைப் பற்றிக் கருத வேண்டியதேயில்லை.

இனி, நிலைமொழி வினைச்சொல்லா யிருக்கலாம். வினைச்சொல், வினைமுற்று என்றும் வினைபெச்சம் என்றும் பெயரெச்சம் என்றும் மூன்று வகைப்படுவதை முன்னரே கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

நிலைமொழி, வந்தான் இராமன். இருண்டன திசைகள், வா இராமா, என்பனபோல், வினைமுற்றுயிருக்குமாயின் அத்தொடர் வினைமுற்றுத்தொடர் ஆகும்.

நிலைமொழி, ஓடி வந்தான். சென்று பார்த்தான், காண்பான் நின்றேன், என்பனபோல் வினையெச்சமாயிருக்குமாயின், அத்தொடர் வினையெச்சத்தொடர் ஆகும்.

நிலைமொழி, பெய்த மழை, உண்ட சேறு, ஓடிய குதிரை, காணாதகண், என்பனபோன்று பெயரெச்சமாயிருக்குமாயின், அத்தொடர் பெயரெச்சத்தொடர் ஆகும்.

எனின், தொகாநிலைத்தொடர்களில் நிலைமொழி வினைச்சொல்லா யிருக்குமானால், அத்தொடர் வினைமுற்றுத் தொடராகவாவது, வினையெச்சத் தொடராகவாவது பெயரெச்சத்தொடராகவாவது இருக்கலாம்.

ராகவாவது பெயரெச்சத்தொடராகவாவது இருக்கலாம்.

இனி நிலைமொழி இடைச்சொல்லாக இருக்குமாயின் (இடைச்சொல் இன்னதென்பதையும் அதன் இலக்கணத்தையும் முன் கிற்றி கற்றுக்கொள்ளுங்கள்) அத்தொடர் இடைச்சொற்றொடர் எனப்படும். உதாரணம்:—முற்று ஒன்று. யாதகொல் பெயர்.

உரிச்சொல்லைப்பற்றி இப்பாடல்களில் இதுவரையில் ஒன்றும் சொன்னதில்லை. ஈனி தவ என்பன போன்ற சில உரிச்சொற்கள் தமிழில் இருக்கின்றன. இவைகளில் ஒன்று, ஈனி சிற்றின, என்பதுபோல் நிலைமொழியா யிருக்குமாயின், அத்தொடர் உரிச்சொற்றொடர், ஆகும்.

பாம்பு பாம்பு; ஒலி ஒலி; குழந்தை குழந்தை, என்பனபோல் விரஹப்பற்றி ஒரு வார்த்தையை இரண்டு தரம் அடுக்கிச் சொல்வதுண்டு. அப்படி அடுக்கி வருமாயின் அத்தொடர் அடுக்குத் தொடர் ஆகும்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

4-ம் பத்து 9-ம் தசகம்
[296-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]
9-ம் பாகரம்.

கூட்டுகிளின் குரைகழல்க
ளிமையோருந் தொழுவகைசெய்
தாட்டுகிளியரவணையாய்
யடியேனு மதுவழிவன்
வேட்கையெல்லாம் விடுத்தெனின
யுன் திருவடியே சமர்துழல்க
கூட்டிய திருவடிக்கட்
கூட்டினகான் கண்டேனே.

உரை:—அரவணையாய் - ஆகியேவன்மேல் துழில் பவனே, நின்-உன்னுடைய, குரைகழல்கள்-ஆபாணங்களினிற் தனிலால் ஒலிக்கும் பாதாரவீர்த்தங்களை, இமையோரும்- தொழுவகை செய்து-தேவர்களையும் கூட்டி தொழுவகை செய்து. (அவர் தப்பராயிருந்தால் உன்னையனுசுவொட்டாதபடி) ஆட்டுகி-அணியவைப்பாய். (இதற்குள் தீர்முகமாக, எத்தனை தாழ்ந்தவரெனும் உன்னிடத்தில் உபாயத்துடனாகும் செய்யவரை உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்வாயென்பது பிரத்தியேகமாய் எடுத்துச்சொல்லவேண்டியது அவசியமில்லை.) அடியேனும் அது அறிவன்—ஆழ்வாரே, நீர் இதை எப்படி யறிந்தபடியென்றால், வேட்கை எல்லாம் விடுத்த-உலகத்தாரை இயற்கைபோல் இல்லாமல் எல்லா உலக இன்பத்திலும் வைராக்ஷயத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டவிய ஆகத்தந்திலும் வேட்கையை விடுவித்தானென்று அடுத்த பாசரத்தில் எடுத்தாரைக்கொண்டு, என்னை - நிகிர்த்துமுறை அடியேனைப்புகூட்டி, உன் திருவடியே சமர்துழலும் - உன்னுடைய பூரி பாதங்களையே லதாஸர்வகாலமும் பணிந்து தியாரித்து என் உலக வாழ்க்கையைக் கழிக்க, கூட்டிய திருவடியைக் கண்டவெழு தர்வமமகமமென பொருந்திய உன் திருப்பாதங்களை, கூட்டின - கொடிய உலகியற்கைகளில் அத்தலை தட்டுமுட்டுப் படாதே உனது கிரு

பையால் எனக்குக் கூட்டிக் கொடுத்தாய், நான் கண்டேனே - அப்பணை என் விஷயத்திலே கிட்டிக் கொடுக்க நான் பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவித்தேன்.

விசேஷக் குறிப்பு I:—பகவானின் கவலை ஏற்படாத விரஹ துக்கத்துடன் உலகத்தின் அயோக்கிய லஹவானமும் சேர்ந்துகொண்டு துயரப்படுத்த ஆழ்வார் மனக்கிலேசப்படுகையில் பகவான் இவ் துக்கமெல்லாம் போரும்படி பரமபத்தத்தில் தன்னிருப்பைப் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கிறான். எத்தனை தனித்தவனேனும் ஆச்சிர்தரை உன் திருவடிகளில் கூட்டும் சபாவமுள்ள நீ யுன் திருவடிகளைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கண்டேனென்று ஆழ்வார் திருப்பதாரார்.

II. அல்லது, இப்போது உன் திருவடிகளைக் காட்டியென்று நான் திருப்பதியடையவில்லை. உலகத்தினுள்ள பிராகிருத விஷயங்களில் என்னுடைய மனம் செல்லாமல் உன் சரணரவீர்த்தங்களிலேயேயுடைய நான் ரமமனுபவித்தும், கிடக்கும்படி வெகு ஹீனனான என் விஷயத்தில் செய்தருளிக்காட்டினும், இப்படி, பரமதய உள்ள நீ மற்றுமுள்ள இவ்வுலகலென்கொண்டிக்கும் கருணைகூர்ந்து அவர்களையும் நல்வழிக்குப்பந்து என்னைப்போலேயே உன் திருப்பாதங்களை ரமமாய் அதுபவிக்கும்படி செய்வனாகாதேவென்று பகவானுக்கு விஷயூர்வமாய் விண்ணப்பம் செய்திருவென்று பாட்டுக்குத் தாத்தியம் கூறினும் ஒருவாறு பொருந்தும்.

III. இப்படித் தாத்தியம் கொள்ளாத பக்கத்தில் அடுத்த 10-ம் திருவாய்மொழியாகிய 4-ம் பத்து 10-ம் தசகத்தில் இம்மஹானுபாவன் உலகத்தாரைக் குறித்து, பகவான் ஸர்வசுலபன், பரமகருணிகனென்று எடுத்துக்காட்டி ஹீதோபதேசம் செய்து அவனையே ஆகியிருக்கோனென்று அருளிச்செய்ய என்ன காரணமென்ற கேள்வி பிறக்கும். இக்கேள்விக்குச் சமர்தானமாகவே முன்னைய குறிப்புகள் எழுதப்பட்டன. ஆயினும் ஆறுயிரப்படி உரைகாரர் அந்தத் திரு

வாய்மொழி முதல் பாசுரவரையில் எழுதியுள்ள அவ தாரிகையைப் பெயர்ந்துத் தருதல் நலம்:—

தன்னின் இரத்தக்கொடியவுலகத்தினின்றும்வாங்கியரு ள வேணுமென்று அபேகுகிச்சுச் செய்தேயும் அவன் செய்தருளாமையாலே இனி உலகத்தாரோடு உள்ள ஸ்வாஸாயம் விட்டத்தக்கவல்லென்று ஏற்பட்டிவ்வுல கத்தாரை வைஷ்ணவர்களாக்கிக்கொண்டாகிலும் இ வர்களோடு கூட வர்த்திப்போம் என்று பார்த்து எம் பெருமானுடைய ஸர்வேசுவரத்தவ ஸுஸ்பாசிகளை உரைத்து அவனை யாசிரியுக்கோள் என்று அவர்க ளுக்கு அருளிச்செய்கிறார். அல்லது எம்பெருமானைக் கண்டு அவனுடன் கலப்பு ஏற்பட்டிருந்தால் அக் கல பையினால் தனக்கு வந்த பிரீதி அதிகயத்தாலும் எம் பெருமான இழந்ததுகட்கின்ற ஆத்மாக்கள் பக்ஷ லுள்ள கிருபையாலும் எம்பெருமானே ஆசிரியுக் கோள் என்று அவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய் கிற ரொன்றாவது கொள்ளல் வேண்டும்”

10-ம் பாகரம்.

கண்டுக்கேட்டு மெற்றமோர் தண்டுமுது மைக்கருவி கண்டலின்பம் தெரிவரிய வளவிலிவாச் சிறிநின்ப. மொண்டொடியா டிருமகளு நீயும் நிலாநிப்பக் [யே கண்டசதிரி கண்டொழிந்கணைடைத்தே னுன்றிருவடி அலகாரிகை:—ஐம்புலன் துகர்ச்சியிலும் உலகவிய்ய சுகத்திலும் மோகூத்ததைக் காட்டிலும் வெரு தாழ் ந்த கைவல்லியம் என்று முன் பல விடங்களில் விவ ரித்தள்ள அல்ப பிரியோஜனத்திலும் தமக்கு ஏன் வைராக்கியம் ஏற்பட்டதென்பதற்கு இப்பாகசரத் தில் காரணம் கூறுகின்றார். இக் கைவல்லியாநபவத் தைப்பற்றி 1-ம் பத்து 7-ம் தசகம் 1-ம் பாசுரத்தி லும், 4-ம் பத்து 1-ம் தசகம் 10 பாசுரத்திலும் யாம் வரைந்திருக்கின்ற உரைகளில், விவரம் கண்டு கொள்க.

குறிப்பு:—இப்பாகரம் திருக்குறள் காமத்துப்பால் 3-ம் அத்தியாயம் 1-ம் குறளை ஒத்திருப்பதைக் கவ னிக்கவேண்டும். திருக்குறள் நம்மாழ்வார் காலத்து க்குப் பின்னர் உண்டான தென்பாத்தற்குப் தொன் றுதொட்டு உலாவியரும் பண்டைய காலத்து வெண் பாவால் விளங்கும். சொல் தொட்ப்பியும் விசே ஷண விசேஷியங்களிலும் அடையு மொழிகளிலும் ஒன்றிருந்தான் ஒருமோநிரி இணங்கியிருப்பதால் அடியில் கண்ட வெண்பா அறுதி யிரிவது போலத் “திருக்குறள் வாய்மொழியின் சேய்” என்று கூறுத ற்று இடமுண்டு. மேலும் இங்கு ஆழ்வார் தாம் பக வானது திருவடிசேரப்புகுகின்ற சந்தப்பத்தில் மற்ற வர் வாக்கை பிரியோகித்து விண்ணப்பம் செய்வா ரென்று அதுமாசிக்க இடயில்லை. “கண்டுக்கேட்டு ணென்றித் துற்றறியு மெம்புலனும் , ஒன்றொடி கண்ணே உள்.”

[காஷியல் 3-ம் அத்தியாயம் புணர்ச்சி மகிழ்தல்- பெருநன் - கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற் றும் அறியும் ஐம்புலன் துகர்ச்சியும் ஒன்றிய தொடி யை உடையான் கண்ணே உள்.”

உரை:—கண்டு - கண்களால் கண்டு, கேட்டு - காதால் கேட்டு, உற்று - மெய்யால் தீண்டி, மோ ர்து - மூக்கினால் முகர்ந்து, உண்டு - வாயாலும் நாக் கினாலும் சுவித்து, உடையும் ஐக்கருவி - இவ்வண்

ணம் எத்தனை காலம் மேற்கண்ட ஐந்து கருவிகளால் அதுபயித்தாலும் திருப்பிவாராமல் திரும்பியும் இக் கருவிகள் முன் அதுபயித்ததையே நாடித் திரியும்படி, கண்ட இன்பம் - பஞ்சேந்திரியங்களாலுடையும்துகர் ச்சியும் (அதாவது வேகவிய்ய சுகம்), தெரிவரிய- தபஸு செய்வாருக்கு வெருகாலம் சென்ற பிறகுக் கூட அறிய வொண்ணாது, சிறிநின்பம் - மோகூ ஆந் தத்தை அபேகுகித்து அந்நருள்வளவோ தாழ் ந்த கைவல்லியமாகிற பிரிகத்த ஆத்மயின்க்கம்தோன் றுகின்ற சில்லரைசுகம் ஆகிய இர்த்ச்சுக் கங்கனெல்லா வற்றையும், ஒழித்தேன் - தீர விட்டுவிட்டேன். எப் படியெனில், ஒண் - அழகிய, தொடியார் - கைகளில் அணைந்த வளக்கையுடைய மஹாலெட்சுமிதேவி - (இலக்குமிபெயர் எந்தெது மற்ற மஹிஷகலுக்கு உப லக்ஷணம்) நீயமே-நீயாகிய பரம புருஷினை; [ஏ தேற் றப்பொருளில் வந்தான. மற்ற லாதாரண ஸம்ஸாரி களை ஒழித்து, பகவானுக்கு ஏற்பு, திவ்விய மஹிஷி களும் அவனுக்குப் பரிசரியத்தில் ஈடுபட்டு அநிலேயிய யூன்றி ஆகந்தமடையும் சேஷன் கருடன் விஷ்வக் ஷேகர் முதலான நித்திராக்கணமாத்திரம் குறித்துச் சொல்கிறது] நிலாநிப்ப - மற்ற ஏனையோர் கலவாதே இவர்களென்றும் ஒன்றெசர்ந்து காரியப்பதை, கண்ட - எனக்குக் காட்டிக்கொடுத்த, சதிரி-காரியங்களை முடிக்கும் வல்லமையுடைய, [அதாவது, இங்குப் பக வானது சாதாரியத்தை விசர்ப்பு கூறியபடி] உன் திரு வடிபைய அடைந்தேன்-உன் பாதாவித்தங்களை உலக விஷய சுகங்கள் கைவல்லியம் உலகர் சாதாரணமாய் அளிக்கும் அல்பமாகிய இராபோகங்களை யெல்லாம் விட்டு இந்த உலகியற்கையின் ஸ்வாஸாதந்தால் வந்த சர்வதுக்கங்கனையும் தவிர்த்துக்கொண்டு நான் பெரு ம்பேருக அடைந்தேன். “விஷய ரஸங்களிலும் கை வல்லியாநபவ ரஸத்திலும் வைராக்கியம் பிறத்தது எதனாலே யெனில், நித்திய நித்தோஷ கல்லியான குணங்களாலேயே நிறைந்து உனக்கு உசிடமான சேர்த்தியாபமைந்ததுலேகருமியாதி திவ்விய மஹிஷிளும் சுபாவத்திலேயே சம்சாரமாகின்ற துக்கத்திரெந்து, நிரந்தரமாய் நீக்கப்பட்டு உனக்குப் பணிவிடை செய் வதிலேயே உணர்நிக் களிக்கும் சேஷவிஷ்ணுசன அருந்த யேயான திவ்விய பரிபூதங்களைப் நீயேயாமாய் பிற்ருந்த இர்த மனோஹரமான விருப்பமைக் கண்டு அந்த ஐச வரிய கேவலாநபவத்தை பொழித்து உலக போகக் களிலேயே ஈடுபடும் ஜனங்களை விட்டு இவர்கள் நட வடிக்கைகளைப் பார்த்துப் பட்ட துக்கமெல்லாம் போகும்படி உன் திருவடிசை யடைந்தேன்” என் கிறார் ஆறுயிரப்படி.

11-ம் பாகரம்.

திருவடிபைய நாரணனைக் கேசவனைப் பாஞ்சுடரைத் திருவடிசேர்வதுகருதிச்செழுந்ருகூர்ச்சுடரோபன் திருவடிமே துணைத்தமி முாயிர்த்து ணிப்பத்துத் திருவடியே யடைவிக்கும் திருவடி சேர்ந்தொன் றமிலே. பதக்குறிப்புகள்:—திருவடிபைய-பூமிமான ஸ்வாமி யை, திருவடி. மேலுரைத்தபகவானது குணதையுக் களைப்பற்றிப் பேசிய; ஒன்றாயின் - பகவானுடன் ஒன்றாகும்படி நெருங்குகோள்; புகலிடம் வேண்டுமே யென்றால் பகவானது பாதாவித்தங்களில் பின்புறம் ரேகைகள்போல் அவற்றோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒன்று சேருங்கோள்.

பொழிப்புரை:—“எம்பெருமானைக் கண்ட பிரீதி யதிசயத்தாலேயவனை யேக்கினவின் திருவாய்மொழி வல்லாரை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமா ன் திருவடிக்களை யடைவீக்கும்; அத்திருவடிக்களிலே திவ்யியிரகைபோல் போய்ச்சீருந்களேஎன்கிறார்”

விசேஷக் குறிப்பு I:—பகவானது திருவடிபைச் சேருவதற்கும் அவற்றை விட்டு விதைமாலைநிறுப்பதற் கும் இத்திருவாய்மொழியைக் கற்புது ஒரு சூழ்ச்சி என்பது ஆழ்வாரது திருவுள்ளம்.

தேவகி

[289-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அத்தியாயம் 10

மறுநாட் பிற்பகல் நான் சித்தூர் புகைவண்டி நில யம் வந்து சேர்ந்தேன். நான் சித்தூருக்குப் புற ப்படும் தினத்தைக் குறித்து நான் எழுதவில்லை யாத லால் என்னை யழைத்துச்செல்ல யாறும் புகைவண்டி நிலயத்திற்கு வரவில்லை. நிலயத்திற்கு கருகில் இருந்த வண்டியொன்றை அமர் த்திக்கொண்டேயுமின் தார் மனை க்குப் போய்ச்சேர்ந்தேன். அப்பொழுது தோட்டத் தில் மிகவும் அழகாக விளையாடக்கொண்டிருந்த என் மாணவி இராணியம்மாளுடோடிவந்துள்ளேன் மிதுதாவி னான். தாவினை வென் காத்திரிடும்பைய தாயினும் உவந் தேற்று அவளுடன் உன் தழைத்தேன். ஒரு சிறை அமர்ந்திருந்த அன்னை யார் கருணை தவழ்த் முகத் துடன் என்னை வரவேண்டி வரவேற்றார். இவ்வரவேற் பின் அவருமபினை நான் எந்நாளும் மறக்கமாட் டேன். என் மாமி இறந்தபடியால் திரும்புவதற்குக் காலந் தாமுத்ததுபற்றி அன்னை யாரிடம் கூறினேன். பிறகு அந்நைப்பொழுது வழிவந்த சிரமத்தைத் தீர் த்துக்கொள்வதில் கழித்தேன். பிறகு இராணிக்கு ஒதுவிப்பதிலும், ஒழிந்த வேளையில் படிப்பதுமாய்க் காலத்தைப் போக்கிவந்தேன்.

வருடம் ஒன்றும் கழிந்தது. நானும் அல்லல் ஒன் று மில்லாது இனிதே அம்மனை யில்வந்திது வந்தேன். இப்படி நான் வந்திதுவருகையில், இம்மனையுடைத் தலைவர் என்னை யாட்கொண்டிலிட்ட ஜயரங்க பூபதி யார் மறுமணங்கொள்ளப்போவதாக ஒரு பேச்சு மாளிகையில் கிளம்பியது. இவ்வதந்தி நாளாக நா ளாக வளரலாயிற்று. ஒருநாள் பிற்பகல் அன்னை யார் என்னைப்போந்தார். போந்தவர் தமது சும்ப நிகழ்ச்சிகளை பெல்லாம் என்னிடம் கூறிவருந்திதார். “உத்தமி என் மருகி இறந்து நான்குவருடங்க ளா கின்றன. அவளுடன் என் குடும்பத்தின் நலமெல்லாம் அகன்றது. என்மகனும் அதுமுதல் பித்தன்போ வா ணன். யாருடனும் பேசுவதில்லை. சந்தேகமென்பத் தற்றவனும் வாழ்கின்றான். மறுமணங் கொள்ளவும் இதுவரை மறுத்துவந்தான். நாடுகி வயது சென்ற வன். நான் இறக்குமுன் அவன் ஒரு மனைவியையும் என் இராணி யொரு அன்னை யையும் பெறக் காண வியைகின்றேன். திருமகன்போல் லீ என் மனை வந் தாய். லீ இங்குக்கால்வைத்த நேரம் என் குடும்பத்திற் குஎல்லா நலனையும் தருவதானது. அவனும் இப்பொழுது மணந்தொள்ள இசைந்துள்ளான். பெண்

II. இத்தசகத்தை ஸங்கிரஹிக்கையில் ஸ்ரீமந் நிக மாந்த மஹாதேசிகள் திருமீடோபர்ஷத்த ளாரா வளியில், ஆத்தமாக்களை இவ்வண்டில் அவர்கள் பாவங்களுக்கேற்பப் பிறப்பு எடுக்கச் செய்து ஜாரமா ணுதி துக்கங்களுக்கூட்டுபித்தி வதைப்பதால் இவ் வண்டமே காராகிரமமாகிற் கோட்டை என்கிறார். அண்டத்தினின்றும் நவருண்டம் போவது கோடி ஆத்மாக்களில் சிலருக்குக்கடத் தர்லபடுவென்பது திருவுள்ளம்.

னே, இம்மனை யினில் லீ என் பெண்ணேபோல் இனி திருப்பாய். என் மகன்மணத்தோடு உன் மனமும் கண்ட பின்னர் நான் இறப்பேனெல் எனக்குக் குறை யொன்று யிராது’ என்று அன்னை யார் கூறினார்.

என் அன்னைலார் மணத்தைப்பற்றி யின்னும் சிறி துவிவரம் அறிய வியைத்தது என் மனம். அன்னை யை நோக்கி, “பெண் நிச்சயம் ஆகிவிட்டதா” என்று கேட் டேன். “பெண்களுக்கென்னகுறை. என்வதற்குத் தால் தூறுபெண். இங்கிருந்து இருபது மைலுக்கப்பால் வாங்குர் என்னும் சிறு லூர் ஒன்றுளது. அங்கு ஒரு பெருங் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் இருக்கின் றார். இப்பொழுது அவர்கள் சிறிது ஏழ்மையுற்றி ருக்கின்றனர்; எனினும் குலச்சிறப்புடையவர். செல் வாக்கு முடையவர். திவ்ய போர்ட் தலைமை முதலி யபதவிக்கைக் கடந்த ஆறுநூற்றுகொக ஏகபோகமாய் ஆ டுபவித்து வருகின்றார். அவருக்குச் சர்வதாசாபிப் பட்டம் பெற்ற ஒருமகனும், ஒரு பெண்ணும் இருக் கின்றார். பெண் சிவந்த நிறம், ஒற்றைநாடி, களை யுடைய முகம், ஆங்கிலம் கற்பிருக்கின்றான். சம்பத் தில் சென்னையில் நடந்த மாதர் மஹாசாபிடிப் பெண் செய்த பிரசங்கம் பத்திரிகைகளால் கொண் டாடப்பெற்றதாம். இவைகளை பெல்லாம் நான் சிறி தும் விரும்புவதில்லை யெனினும் நம் மனைவந்தால் எல் வாம் பின் சீராய்விடும். அவளது தந்தையார் பெண் ணைக்கொடுக்க விரும்புமுள்ளவரா யிருக்கின்றார். என் மகனுக்கு அப்பெண் இசைந்தவளாயின் கவிபாணம் நடந்தவெனும்.” என்று அன்னை யார் கூறினார்.

அவரது பேச்சின் ஆர்வம் என மனம்மத்தில் அம் பெண்ப் பாய்த்தது. எனினும் என் முகமுற்ற மாறு தலைத் திருத்திக்கொண்டு, “நீங்கள் ஒரு மருகியையும், நம் இராணி யொரு தாயையும் பெறுவது யாருக்குத் தான் மகிழ்ச்சியைத் தராத. உங்கள் சும்மகனார் பெண்ணைப் பார்த்துளாரோ” என்று கேட்டேன்.

“கீண்ட நாடகனாகத்தான் போய்ப் பந்தவருவ தாகச் சொல்லிக்கொண்டேயிருகின்றான் எனையல்லாமல் அவன் அங்குப் போவதாகக் காணோம். அவன் நல்ல வனையானாலும், வினோதமான இயற்கையுடையவன். பெண்ணைத்தாரை ஒருநாள் இங்குவந்து கிருந்தான். பெோமாயு அழைத்தேன். அவர்களும் சும்மகித்த ளார். நாளைவரும் நம் இராணியின் பிறந்தநாள் வரு கின்றது. அதைப்பொடிப் பெண்விட்டார் பெண் ணுடன் இங்குவருவார். லீயும் உன் சகோதரியைக் காணலாம். லீக்களிருந்தும் உடன் பிறந்தார்போல் இனிதுவாழக் கடவுள் கருணையுரியவேண்டும்” என்று

அண்ணையார் மணத்தைப் பழித்து எம்மையும் இணைத்துவிட்டார். பிறகு வேறுபட விடபங்களைப் பற்றி வழக்கம்போல் வார்த்தையாடிவிட்டு "அவர் அகலுறார்."

"அண்ணையார் ஒதிய இம் மணவோலைதான் உள்ளக் கிளர்ச்சியை பெல்லாம் கொன்றழித்தது. எனக்கும் என் மணம் முன்னரே வரித்துவிட்ட என்னுடைக் கொற்றவனுக்குரியிடையே அயலொருத்தி புகலிருப்பதைக் கேட்கவோ கடவுள் எனக்குக் காதுளித்தான்; அவனைக் காணவோ கண்கள்பெற்றேன்; என்று நான் மனம் பழுப்புகினேன். கைக்கட்டியது வாய்க்கெட்டாது போமென்னும் பழமொழி என்மாட்டு மெய்யாகத்தான் பிறந்ததோ என்று வெந்து உதிர்ந்தேன். இக்குரான் ஏன் வந்தேன் என்று என்னையேனொருது கொண்டுடன். எளிதும் என்னுள்ளக் குழப்பத்தினிடை நம்பிக்கையென்று மின்னலெனத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருந்தது. இடக்கண்ணும் இடத்தோறும் அடிக்கடி தாடிக்கலாயின. இவ்வீரத்தான் எனக்கு விளக்கவில்லை. "ஆவது ஆகுக்" என்று ஈசனிடம் என்வாழ்ப்பின் கதிரை ஒப்புவித்துக் காலத்தை யோட்டிவந்தேன்.

இராணியின் பிறந்தநாள் விழாவிழ்க்கான முயற்சிகள் இனிதானடைபெற்றன. மாணிகைமுழுதும் அலங்கரிக்கப் பெற்றது. எங்கும் தோரணங்கள் கட்டப்பெற்றன. ஜமீன் தாருக்குப் பொருள்கொடுக்க இருக்கின்ற வாமுக்கர் தனவந்தர் தம்மனைவிமக்களுடன்வரப்போகின்றார் என்னும் பேச்சு மாணிகையில் எங்கெங்கும் ஒலித்தது. ஜமீன் தாருக்குக் கலியாணம் நடந்தால் தமக்குக்கிடைக்கும் புதுஆடைகளைச் சேலோகனில்மணம் வைத்தவேலையாளர் மிக மகிழ்ந்தவர்களாயிருந்தனர். பிறந்தநாளும் வந்தது. வாத்திய ஒலிகளெங்குமெழும் தன. விடியற்காலையிலிருந்தே விரும்பினார்கள் வந்து குழுமினர். எங்கும் களிப்பின் கிளர்ச்சி திகழ்ந்தது. நானொருத்தியை தனிமையின் தனியிடமாய் என்னறையில் தனியிருந்தேன்.

அண்ணையார் மணக்கட்டியவைக்கும் முறை எனக்குமிகப் புதுமையாயிருந்தது. மணமகனும் அவரைச் சேர்ந்தாரும் பெண்ணைப் பார்ப்பதற்கு அவள் வசிக்கின்ற இடத்திற்குச் செல்வதே வழக்கமென்று இதுவரை நான் எண்ணி யிருந்தேன். ஆனால் பெண்ணை மணமகனைக் காணவரும் இப்புதுமையெனக் இவ்வடநாட்டித் தனவந்தர்களுள் ஒருபொரு முறைவியோகானறியேன். வேசையார் முறையே இதனில் நரற்கு காணும் நான் வியக்காத என் செய்வது ஜயாங்க பூபதியும் இதை ஒலிவித்தா னிருக்கின்றாரோ, அல்லது கபடந்தன் ஒலிக்கின்றாரோ என்று சிலமீட்டா அயிர்த்தேன். இது பணத்தின் மகிமையோ அல்லது பெண்ணைத் தூர் சிறுமையின் மாட்சிதானோ? உண்பதும் காழி, உரிப்பதும் நான்கு முழும்; வாழ்வதோ நிலையில்லை. நிலையிலா இவ்வாழ்வின் பரிபெயர் பெண்ணை ஈசனிடம் மாந்தர் இழிகின்ற இழிவினை ஏ.கடவுளை உன்பிரளயத்தால் கழுவாயோ என்று வாய்ப்பிட்டுக்கூகினேன்.

கதிரவணம் தன் இளங்கதிரை உலோபயின்றிய யுரளினுள் வண்டுகள் பல மாணிகைக்கு வந்துசேர்ந்தன. எங்கும் ஓட்டமும் நடைபும், சும்பதும் கூச்சலும், வாத்திய கேடவழும் நிறைந்தன. களிப்பின் பெருமியும் எங்கெங்கும் சும்பது பொலிய நானோ துள்

பத்தின் தனியிடமாய் என்னறையினுடன் அமர்ந்திருந்தேன். ஓடினவனும் பெல்லாம் என் தலையிலே சுழன்றன. மணமிதித்து நடப்பவரடியெல்லாம் என் நெஞ்சிலே பதிந்தன. விளக்கின்ற பரிமாவின் குரல் படிக்கள் என் னடிவயிற்றில் அமுந்தின. இந்நிலையில் வாத்தியங்கள் வளம்மையுடன் முழங்கின. பலர் கூட்டங்கட்டமாய் வீதிவெளியே கட்டினர். பெண்ணைக் கத்தாரை வரவேற்பதற்காகச் செல்கின்றனர் என்று எண்ணினேன். பெண்ணைத்தாரும், மணப்பெண்ணும் வந்துவிட்டனர்; மணமும் நடந்தவியும். இனி நான் வேறிடம் தேடவேண்டும் எனத் துணிக்ந்தேன். அல்லது, ஈரோ, நெருப்போ, கயிரோ, கரீவோ, கத்தியோ.....ஈ! ஈ! இதுவென்ன பேதைமை!

இன்னபடி நான் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அண்ணையார் மலர்ந்த முகத்துடன் விரைந்த என்பால் வந்து, "தேவகி, அவர்களும் வந்தனர். இந்தா இச் சரிகைச் சேலையை அணிந்துகொள். இக்கலன்களைப் பூட்டிக்கொள். உன் இராணியின் பிறந்தநாள் இத்தினம் என்பதை மனத்தையோ. இராணியை அணிகலன் பூட்டிக் கோலம்செய்வது உன் வேலையன்றோ. சிக்கிரம் வா" என்று கூறி பகன்றனர். மலர் செத்துக்கிடக்கும் நான் என் கையின் துணிகொண்டு சேலையையும் அண்ணையார் தந்த கலன்களையும் அணிந்துகொண்டு இராணியை அலங்கரிக்கும் பணியை மேற்கொண்டேன். என் மாணியும் அழகிய பதுமையோல் அலங்கரிக்கப்பெற்றார்.

முகூர்த்தவேளை வந்ததென்புரோகிதர் பறந்தனர். அவள் பூண்ட அணிகலன்கள் விசுகிற்ற ஒளித்திரள் புடைபூசும் சிலம்பொலிமுழுந் சிற்றடி பெயர்ந்து அவளுக்கென்று அமைத்திருந்த பொன்மணியீது அமர்ந்தனர். அந்தநாள் ஆசி கூறி அசுத்தானவீனர். என் கொற்றவன் ஜயாங்க பூபதியார் இராணியின் அருகில் வந்து அமர்ந்திருந்தார். மணமகனைக் காணவிரும்பும் மணமகன் பூணுகின்ற பகட்டுடையொன்று மிலாமல் அவர் தமது வழக்கமான உடையோடிருந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது. பெண்ணைத்தானைச் சேர்ந்த ஆடவர் ஒரு சிறை வீற்றிருந்தனர். அவர்களுக்கிடையில் சரிந்த தெரத்தியுடன் வீற்றிருந்த ஒரு கனவானது உருவத்தால் அவர்தான் பெண்ணின் தகப்பனார் என்று அறிந்தேன். ஓர் சிறை வீறிக்ப்பெற்ற இரத்தினக்கம்பத்தில் மடவாய் உட்கார்ந்திருந்தனர். புதுமையையும் பின்னுகின்ற மணிகளும், கோணல் பின்னலும் தருகின்ற தோற்றமுடன் சோபையில்லா வெருபெண் அவர்களிடையே தோன்றினாள். அவள்வாய் சிறிது அகன்றிருந்தது. அவளது சப்பை மூக்கும் மந்தக்கண்ணும் கொதுபடமாய்மையை எனக்குணையூட்டின. வற்றிய மேலையும் இரத்த மில்லா வெண்மை நிறமும், குச்சிக்கையும்கண்டு உயர் தரக் கலிக்கற்று விடுதலை பெற்றவோர் பெண் இவள் என்பது அறிந்தேன். அவளது கொதுபடமாய்மையில் பணச்செருக்கும் கலவித் தருக்கும் துலங்கின. சரிகையிலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற அவள் கைக்குட்டை முகத்திற்கும் மடிக்குமாக ஜயாமல் சுஞ்சரித்தனக் கொண்டிருந்தது. இத்தகைய சலத்தகையாய் என் கொற்றவனை வாழ்த்திக் வந்தவன் என்பது தெரிந்தல் என்கே. உயர் தரக்கலியால் தான் உற்ற நாகரிகத்தை யும் சுதந்தரத்தையும் தெரிப்பக்காடி அர் பெண் மணி இருந்ததெனும் இதுவாக, பிறந்தநாட் சடங்கோ

செவ்வனே நடைபெற்றது. அந்தணர் பலர் வேத கோஷம் செய்துகொண்டிருந்தனர். வந்தவர்க்கெல்லாம் உலோபம் சிறிதும்லாது பூரி வழங்கப்பெற்றது. நல்லீலார் தற்கு ஆசியுடன் பிறந்தநாட்கடங்கு இனிது நிறைவேய்தியது. வந்த விருந்தினர்களிடமிருந்து இராணிக்கு ஆடையும் அணிசிலையும் வழங்கினர். பின்னர் விருந்து நடந்தது.

உண்டி முடிந்த சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் பூபதியார் வேலையுண்டென்று சொல்லி வெளிச்சென்றார் என்று கேள்வியுற்றேன். மாலை அவர் திருப்புவார் என்றும் சொல்லிக்கொண்டனர். விருந்தினர் மனையிருக்க அவர் ஏதோ வேலையுண்டென்று வெளிச்செல்வது யாருக்குத்தான் விபிப்பைவிளக்காது. ஜயங்குண்டான மனிதராகவே காணப்பெற்றார். இம்மீனியினில் நிகழ்வனவெல்லாம் என் சிற்றறிவிற்கெட்ட

வில்லை. இன்னும் என்னவென்ன புதுமை நிகழ்ச்சிகள் நிகழமுமோ என்று எண்ணினேன்.

உண்டிக்குப் பின் சங்கீதக் கச்சேரி ஒருமுறையும், நடனம் ஒருமுறையும் நடந்தன. மணி மூன்றிருக்கும். அவ்வேளை மாளிகை வாசலில் ஒரு கச்சல் ஏற்பட்டது. அக்கச்சல் என்னைக் கவர என்னறைச் சாளரத்தின்வழியே நோக்கினேன். காவியாடை தரித்திருந்தவொரு பெரிபவர் ஒருகையில்லண்டி யூகோலும் மறுகையில் கமண்டலமும்பற்றினாராய் மாளிகையை நோக்கி நடந்தார். அவரைச்சுற்றி ஐந்தாறு வேலை யாளர் தடித்தவண்ணம் தொடர்ந்தனர். அவர்மாளிகையையும் நெருங்கினார். இதுவரை அவரதுமெய்நீண்டக் கூடிய ஆட்கள் அவரைப்பற்றி நிறுத்தினர். உடனே நானும் வெளியே வந்து நிகழ்வனவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கனவு

அன்று மத்தியானம் நான் மழையின் மகிமையைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். மழையில்லை பெனில் உலகமும் உலகத்திலுள்ள சகல ஜீவ சிருஷ்டிகளும் அழியும். பரம்பொருள் (கடவுள்) எத்தன்மைத்தாயினும், மழையெழுவதற்குக் காரணமொன்றிலேயேயி, வேறுகாரணம் இல்லையெனினும் கருணாகாரமுத்தியாயுண்டென்பதை அறிந்துகொள்ள இயலாமென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். கருணையினால்லவோ கடவுள் மழையைச்சிருஷ்டி செய்திருக்கின்றார்! இங்ஙனமேமேவையிலும், வெப்பமும் அன்னதற்குரிய சூரியமண்டல கார்த்தமும், மற்ற மண்டலங்களும், கருணையினால்லவோ சிருஷ்டியின் அமைப்புக்கு அத்தியாவசியமானவைகளென்று நினைக்கலாயின.

அன்றுமாலை நான் வெளியில் உலாவச் சென்றபோது திடீரென மழை வந்தது. மழை பெய்ய ஆரம்பமாயிற்று. பெருந்தூளிகள் பொட்டிப் பொட்டென ஆகாயத்தினின்றும் விழும்பதும் உலாவுவதை விட்டுத் தங்கிநிற்க விடாதேடினேன். அருகிலொரு சாராயக்கடை கண்டு அதனுட்புக்குத்தேன். சாராயக் குடிப்பதற்கன்று. மழைக்குத் தங்குவதற்கே.

அங்கே ஒருவருமில்லை. சாராயம் விற்பவன் மாத்திரம் தனியாக இருப்பது கண்டேன். ஒரு பஞ்சம வாவிபன். நெற்றியில் சிவப்புளம் மிட்டிருந்தான். நாமமிட்டுச் சாராயம் விற்கிறான்! அவனிடம் சம்பாவிக்கலானேன்.

மழைக்காகவா வந்தீர்களென்று அவன் வினையிதற்கு ஆமென்றுரைக்க அவன் உபசார குணமுள்ளவாயிருந்தமையால் உட்காரலாயினேன். சாராயக் குடிக்க நான் வரவில்லையென்பதைத் தெரிந்துகொண்டான்.

மழைத் தூளிகள் பெருமழையாக மாறின. நாங்க விருவர் மாத்திரமே யிருந்தோம் அந்தச் சாராயக்கடையில்.

பேசுத்துடங்க அவன் தன் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான். அவன் பிறந்தது தென்னாப்பிரிக்காவில். அவன் தந்தையின் தேசம் இத்தென்னிந்தியாவே எனினும் அவன் தந்தை தென்னாப்பிரிக்காவில் போயுள்ள பல இந்தியர்களைப்போல, பிழைப்பதற்கு

பின்பொருட்டிப்போயிருந்தகாலத்தில் அவன் (தான்) அங்கே பிறந்தவன். தன் குழந்தைப்பெரியமெல்லாம் அங்கே இருந்தவன். பின் அவன் தந்தை அங்கே இறந்துவிடத் தந்தாயும் தந்தம்பியும் தானும்-மூவரே அக்குடும்பத்தில்—இந்தியாவிற்கு வந்துவிட்டார்கள். பின் தாயும் இறந்துவிட, தானும் தம்பியுமேதம் பிழைப்பிற்கு வேலை தேடியதில் தனக்கு, சாராயம்விற்கும் வேலையே கிடைத்தது. தன் தம்பி சாயம் பூசும் வேலை பழகி வேலூரில் சாயவேலைமலர்ந்தான். சம்பி பத்தில் அவன் தம்பியும் இறந்துவிட்டான். அவன் தம்பி இறப்பதற்குமுன் அவர்களிருவருமே. ஒருவர்க்கொருவர் துணையாகையால் அச்சாராயக்கடையில் விருந்துபோய் ஒரு மாதம் வரை அவன் தம்பியிடம் தங்கியிருந்து எத்தனைபேரா சிக்கச்செய்தும் அவன் தம்பி இறந்துவிட்டான். இறந்த கிணிகளுக்குப் பின் அவன் அம் மழையெய்த தினத்துக்கு முன் தினத்தான் சாராயக்கடைக்குத் திரும்புவதான்.

அவன் தம்பி விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவது மிகவும் துக்கத்துடன் பேசினான். "இவ்வல்லகத்தில் ஆதரவுக்கு அவன் ஒருவன் தான். அவனும் செத்துப்போய்விட்டதால் இப்போது உலகத்தில் தனித்துத்தானே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது" என்று சொன்னான்.

அவன் பிழைப்பிற்காகச் சாராயக்கடையில் மனமொவ்வாது சாராயம் விற்குவதற்குத் தோதுகினும் அவன் சாராயம் முதலிய போதை வஸ்துக்களை எக்காலத்திலும் உபயோகித்ததில்லை.

அவன் தன் தம்பியின் மாணத்தைப்பற்றிப் பேசினவடனே அதைச் சார்ந்த சில சம்பவங்களையும்வீண்டித்துப் பேச ஆரம்பித்தான்.

அவன் தம்பியை மயானத்திலிடீட்டுகீட்டு அன்று இராத்திரி வீட்டுத்தின்னியில் படுத்தாறங்கிக்கொண்டிருந்தான். நடுநாமத்தில், அந்த இராத்திரி வேளையில், அவன் ஒரு கனவு கண்டான். அந்த கனவைப்பற்றிச் சொல்வதற்காக அவன் தம்பியின் குணத்தைச் சொன்னான். அவன் தம்பி நல்ல விஷ்ணுவக்தனென்றும் அதுதினமும் தானசமீபம் முதலியவைகளுடன் விஷ்ணுவைத் தோத்திரம் செய்யவென்றென்றும் அபுக்

கடி ஆலயங்களுக்குப் போய் கடவுள் வணக்கத்தை இடைவிடாது நடத்திவந்தானென்றும் சொல்லித் தான் கண்ட கணவைச் சொன்னான்.

ஸ்வாமி சங்கு சக்கரங்களுடன் கருடவாஹனத்தின்மீதுதோன்றினார். ஸ்வாமி அவ்விதம் தோன்றினவுடன் அவன் அவருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காராட்டி முன்னின்ற மூத்தி பரவசமானவனுக்கை கூப்பிட்டு நின்றுகொண்டிருந்தான். திடீரெனக் கருடவாஹனம் கனவருவு மாறி (கனம்—உருவு—கனவரு) ஒரு கைப்பிடி மண்ணைவே ஆகிவிட்டதைக் கண்டான். அதைக் கண்டவுடன் அம்மண்திடீரென மாண்டுபோன அவன் தம்பியாகிய உருவுடன் மாறியது! ஸ்வாமிபின் ஸ்வரூபம் மறைந்தது! அவன் தம்பியைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டான். இது சத்யம் இது நிச்சயம். அவன் தம்பி கையில் துளசி மாலையை இருந்தது, தேக சௌக்கியத்தைப் பற்றிக் கேட்க அவன் பூர்ண சௌக்கியத்துடனானிருப்பதாகச் சொல்லித் தன் அண்ணனது கையைப் பிடித்து இதோபார் என்று தன்னைச் சுட்டிக் காண்பித்துக்கொடுத்தான். அண்ணனாகிய தான் அவனை அதிக ஆவலுடன் தொடர் தொடர் குமரமணியைக் களவு முடிந்தது. சாராயக் கடைபில் வேறு பிழைப்பிற்கு வழியில்லாமல் வெறுப்புடன் விரும்பியின்றி வேலைக்கமர்ந்திருந்த அண்ணன் அன்று துக்க பாவசுக்ஷமாயானதைக்கிட்டு வந்தவன் வீட்டுத் திண்ணையில் உறக்கிக்கொண்டிருந்தவன்—கனவு கண்டவன்—கனவு முடியவும் விழித்துக் கொண்டான்.

விழித்து மிக்க விழிப்புற்று ஸ்வாமியை நினைத்துத் தியானித்துக்கொண்டு கைகடப்பியவனும் அவ்வாற்தராத் திரிபி லிருந்தான்.

இருந்த சமயத்து ஒரு பெரிய வெளிச்சம், காந்த வெளிச்சம், பிரசண்டமானருதம்மோதும்போதுசமுத்திரத்தில் மரக்கலுற் செலுத்தும் மாறுகிக்குருத்திசைகாட்டும் “லைஹலஸ்” கலக்கரைத்தீபத்தைப் போலச் சொல்லமுடியாத அரிய பெரிய வெளிச்சமொன்று திடீரென்று தோன்றியது. அவ்வெளிச்சம் தோன்றி பிசுஷணமே மறைந்தது. அவன் திகிலூற்றுக் கண்திறந்து பார்க்கும்போது தூரத்திலிருந்த ஒரு மரத்தருகே மரத்திற்கு மேல் ஒரு காந்தவெளிச்சம்போல் ஒளிதோன்றியது. இவ்வொளி சுமார் ஒருநிமிஷம் வரைக்கும் தன் கண் வெளிச்சத்திற்குசெவ்வையாகத் தோன்றிற்று—என்றான்...அப்போது அவன் உறக்கத்திலிழையாமல், விழித்துக்கொண்டிருந்தானும். அதைக் அவன் கண்டது விழித்துக்கொண்டிருந்த போதே.

தான் கண்டதை என்னவென்று நினைப்பதென்று கேட்டான். கனவென்பதென்ன? கணவின் காரணம் யாது? எவ்விதமிருக்கிறது? கணவிற்கும் வாழ்விக்கும் அறிவிற்கும் சம்பந்தம் முண்டா? என்ன? எவ்விதமென்று கேட்டான்.

அவன் நெற்றியில் நாமமணித் திருந்தானென்று முன்பே கூறியுள்ளேன்.

அவன் சற்று விவேக உணர்ச்சியுள்ளவனென்று அறிந்துகொண்டு அவனைப் பரிசுப்பதற்காக நான் பின்வருமாறு சொன்னேன்:—

“மனுஷ வாழ்க்கையும் அறிவும், ஞானமும், உணர்ச்சியும், பஞ்சேந்திரிய சக்திகளும் மிகவும் அற்புதமானவை. மிகவும் ஆச்சரியத்தை உண்டெண்ணத்

தக்கவை. சாதாரணமாக நித்திரைச் சமயத்தில் ஸ்வப்பன முண்டவதும் ஸ்வப்பனங்களின் (கனவு) இயற்கைகளும் மிகவும் ஆராயத்தக்கவை. ஸ்வப்பனத்தில் பற்பல தோற்றங்கள் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டவைகளும் சாதாரணமாகிய இயற்கையறிவிற்கும் பஞ்சேந்திரிய வணர்ச்சிக்கும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. தோன்றாமல் தோன்றாமல் என்? எவ்விதம்?.....இது நிச்சயம், அறிவை ஆராயுங்கால் நித்திரைக் காலங்களில் அறிவு தடைப்பட்டிருப்பது போலவும் பின்னும் விழிக்கும்போது பழைய ரூபங்கள் முதலிய ரூபங்களுடன் தொடர்ச்சியாகவும் தோன்றுகின்றதல்லவா? ஆகையால் அத்தொடர்ச்சி எவ்விதம் ஏற்படுகிறது? நித்திரைக் காலத்திலும் ஸ்வப்பனக் காலங்களிலும் சாதாரண உணர்ச்சியும் அறிவும் என்ன, எந்த எவ்விதவியுற்றுக்கிறது? எவ்விதம் தடைப்பட்டிருக்கின்றது மறுபடியும் தொடர்ச்சியாகிறது? இதுவும்ல்லாமல் சில சமயங்களில், சில விடங்களில், சில சந்தர்ப்பங்களில் முன் சாதாரண இயற்கையறிவில் கண்டபுராத ஸ்தலங்களும் செயல்களும் முன் சமயத்து எப்போதோ ஒரு காலத்தில், சரியாய் ரூபகத்திற்கு வராத ஒருகாலத்தில், கண்ட ஸ்தலங்கள் போலும், நடந்த சம்பவங்கள் போலும், தோன்றுகின்றன. நினைக்கக்கூடாமல் அது சரியாக இயற்கையுணர்ச்சிக்கு முன் எவ்வித நடத்தென்று தெரிகிறதில்லை. ஆகையால் இப்பிறப்பில் நமக்கிருக்கும் அறிவு, எவ்விதமோ முன்னறிவின் (பின்) தொடர்ச்சியாகத்தோன்றுகிறதென்றும், சாதாரண உணர்ச்சியற்ற ஸ்வப்பனங்களின் (கனவு) மூலமாகவும் வேறுபாறக் கமாகவும் வேறுவித அறிவுகளுடனும் ஞானத்துடனும் சம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கிறது. இயற்கை யறிவையும் சாதாரண உணர்ச்சியையும் தவிர இதில் சம்பந்தப்பட்ட போலி விசேஷமாகத் தோன்றுகிறது. இந்தப் போலிவு அடிக்கடி இயற்கை யறிவுடன் இரத்திரிகுறி சம்பந்தத்தினும் அபரிமிதமாகச் சேருகிறது. இப்பிரிகுறி இயற்கையறிவு, மனுஷ அறிவு, ஒருபாகமே யாகிறது. இப்பாகம் சிறிதே, அதாவது வெளிப்படுவதாகச் சாதாரணமாகத்தோன்றும் அறிவு சிறிதே. இத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட போலிவுள்ளும் பிரத்தியேகமாக இவ் வறிவையும் சூழ்ந்துகொண்டு பெரும் பாகமாக இருக்கிறதை ஸ்வப்பனக் (கனவு) ரூபங்கள் முதலியவைகளால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். இயற்கை யறிவும் பஞ்சேந்திரிய உணர்ச்சிகளும் சமுத்திரத்தில் அலைகள் போலவும் போலிவு சமுத்திரமாகவு மிருக்கலாம். சமுத்திரம் பெரிது. அலைகள் அறிந் சிறிதுபாகமே—ஆதம் ரகஸ்யங்களை முற்றிலும் அறிந்துகொள்வது அசாத்தியம். மழையால் சமுத்திரம் அழிந்துபோவதில்லைபோலத் தோன்றுகிறதென்று” என்று இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் மனமையும் நிச்சயம், நான் அவ்விடம் விட்டகன்று மறுபடியும் பார்ப்பதாகச் சொல்லி உலாவத் துடங்கினேன்.

இங்ஙனம் நடந்தது ஆதி முதல் அந்தம் வரை, கனவே!

இதில் சொல்லியிருப்பவை ஆதிமுதல் இறுதிவரை, கனவில்லாதவை. இயற்கையின் நடத்தன்று. முழுதும் கனவே...மனமையும் கனவே...கனவு மழையு... .. அன்று கனவே... அன்று மனன்று... வேறொன்று...!

காற்றுமழை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்கம் 1. களம் 2.

[295-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—கசையடிக்கையன் தி அன்பிற்கோ அகசயாத ஏ பொய் பெரிதுடை யடிமையே! (1) ஊத்தையே நீயாக, உன்னை யான் மாறுடப்பரிவுடன் நடத்தி (2) என் மகவின் மானத்தைக் கெட்புத்தற்கு நீ நாடியவரையில் உன்னை என் குகையிலேயே வைத்துக்கொண்டு பிசுருத்தேன் (3).

காலிபன்:—ஓஹோ! ஓஹோ; செய் ததனைத் தீர்த்திருந்தா வா காநா! தடுத்தனை என்னை; இல்லையெல், இத்தீயினைக் காலிபன் களால் குடியடி மாக்கியிருப்பேனை. (4)

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—தீமைக்கே எல்லாம் ஒல்லுவதாகி, நன்மையின் அச்சினை ஒரு சிறிதும் ஏற்றுக்கொள்ளாமட்டாத ஏ அருவருப்புடைய அடிமையே (5). உன்மீது இரக்கம் கொண்டேன்; நின்னைப் பேசவைப்பதற்குப் பாடுபட்டேன்; கடிக்கையோடும் உன் க்கு ஒன்றல்லால் ஒன்று கற்பித்தேன்: உன் பொருளை நீயே உணராமல், ஏழும்க்கா, கடையாய் விவங்குகென்ன நீ, பிதற்றிக்கொண்டிருந்த போது, உன் கருத்துக்களுக்கு அவைகளைத் தெரிவிக்கும் வார்த்தைகளை யான் அளித்தேன் (6). நீ கற்றுப்; ஆயினும், நற்குணங்கள் உடன்கேர்ந்து உணராமட்டாத வென்று உன் துஷ்ட சாதிபில் இருந்தது (7). ஆதலால், சிறையினுக் கதிகமும் அடையவேண்டிய நீ, இப்பாறையின் அடைக்கப்பெற்றது தக்கதே. (8)

காலிபன்:—நீ எனக்குப் பாலை. கற்பித்தாய்; அது னால் யான் பெற்ற இலாபம் உன்னை எவ்வாறு சரிப்பதென்பதை அறிவதே. எனக்கு உன் பாலைகைக் கற்பித்தற்காகப் பெருவாரியோடியுனைத் தொலைத்தொழிக்கட்டும்! (9).

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—துஷ்டக் கிழத்தின் காண்முனியே, (10) சீரோ! சிறகு கொண்டு வா. வேறு வேலை கருகு உத்தரம் கொல்ல வினாந்து செய் (11). அதுவே நன்மை உனக்கு (12). தோள்களையா குறுக்குகின்றாய் நீ, ஏ குரூரமே (13)? என் கட்டளைகளை நீ புறக்கணிப்பாயாயின், ஆல்லது மன மீன்றிச் செய்வாயாயின், பழைய குறுக்குவலியால் உன்னைச் சித்திராவதை செய்வேன்; உன் எதும்புகளிலெல்லாம் வலிகளைப்படுத்தி நின் முழுக்கினைக் கட்டு விவல்குகள் நல்கும்படி உன்னைக் கதறவைப்பேன்.

காலிபன்:—வேண்டா, உன்னை இரந்துகொள்கின்றேன். (ஒரு புறமாய்) நான் கீழ்ப்படியவே வேண்டும். (14). இவனது மந்திரக்கலைமிகவும் வன்மை வாய்ந்தது. என் ஆத்தாளின் தெய்வமாம் ஸெட்டி பாஸ்கையம் அடக்கி அடிமைகொள்ளும் அது (15).

ப்ரான்ஸ்பீரோ:—ஆதலால் அடிமையே, அகல்!
[காலிபன் போகின்றான்]

(1) அடிக்கு அடக்கினால் அடக்குவாயே அல்லாமல் அன்பிற்கோ ஒருபோதும் நீ இணங்கமாட்டாய்—என்பது பொருள். கசை—குதிரைச் சம்மந்தம்.

(2) அலவ்றயமான அழுத்திக்கே நிகராக நீ இருக்க போதிலும் உன்னை ஒர் மனிதனாகப் பரிவீலித்து நான் பரிவுடன் நடத்திவந்தேன்.

(3) என மகவு—மிராண்டா. பாக்கையி நீ அன்மனத்தை ஒருகாள் கெடுக்க முயன்றாய். அதுவரையில் உன்னை என்னை இக் குகையினுள்ளேயே வாழும்படி வைத்துக்கொண்டிருந்தேனே—என்பது பொருள்.

(4) மிராண்டாவின் மானத்தைத் தான் கெடுக்கமுடியாமற் போனதற்கே காலிபன் வருத்தமிருந்தான். நீ தடுக்கா திருந்தாயாலும், மிராண்டாவுடன் கூடி நான் பின்னைக் பெற்றுப்பெற்று இத்தத் தீவை நிறைத்திருப்பேனே—என்பது பொருள். காலிபன்களால்—எனக்குப் பிறந்த என் போன்ற பிள்ளைகளால். குடியடிமாம் குதல்—குடிசனைக்களால் நிறைத் செய்தல்.

(5) ஒல்லுவது—இயல்வதாகவது. தீமை என்பது எவ்வளவு உடனோ அவ்வளவும் செய்ய நீ ஏற்றவழியிருக்கின்றாயே அல்லாமல், நன்மையுடன் உன்னைச் சேர்க்காதும் அதன் அடையாளம்கூட உன்னிடம் தங்காமட்டாய் போகின்றதே—என்பது பொருள்.

(6) உன் பொருளை நீயே உணராமல்—நீ பிதற்றுகின்ற மொழிகளின் பொருள் இன்னதென்று உனக்கே தெரியாமல் நீ தமொழியேபோது, உன் கருத்தைத் தெரிவிக்கத் தகுந்தபடி வார்த்தைகளும் கிப்சம் உன்க்கு நான் கற்றுக்கொடுத்தேன்.

(7) பேசக் கற்றுக்கொண்டாயாலும் கற்றுணங்க உன்னிடம் படியவில்லை. ஏனெனில், உன் துஷ்ட சாதி யின் இயற்கை, கற்றுணங்கக் கூடிய பொருத்தவதற்கு எவ்வாறு இடங்கொடுக்கும்—என்பது பொருள்.

(8) நீ செய்ய முயன்ற பாக்கத்திற்கு உன்னைக் சிறையில அடைப்பதிலும் அதிகமாகத் தண்டிக்கிறுக்க வேண்டுமொலும், சிறிது இரக்கத்தால், இப்பாறையில் அடைப்பதோடு விட்டேன் என்பதை என்னிக்கொள்—என்பது பொருள்.

(9) நீ கற்றுக்கொடுத்த பாலைகையைக் கொண்டே உன்னைச் சபிக்கக்கூடியவளுகின்றேன். இதுதான் இலாபம்—என்பது பொருள். எனக்கு உரிமையான இத்தத் தீவைக் கவர்த்தகொண்டு, அதற்கு மாருகப் பாலைக் கற்றுக்கொடுத்தாய் என்பதை என்னி கான் கன்றிப் பாராட்டாமட்டேன்—என்பது கருத்து.

(10) துஷ்டக்கிழவியாகிய ஸைக்கொராக்விற்றிக்குப் பிறந்தவனே—என்பது பொருள்.

(11) வேறு வேலைகள் நீ செய்ய இருக்கிறபடியால், விறகினை விரைவிற் கொணர்த்து சேர்—என்பது பொருள்.

(12) விரைத் செய்வாயிட்டால் உன்னைத் தண்டிப்பேன்—என்பது பொருள்.

(13) ப்ரான்ஸ்பீரோவின் கட்டளைக்குத் தான் உன் படவிலை என்பதைக் குறிக்கக் காலிபன் தன் தோள்களைக் குறுக்கிற் காட்டியிருக்கவேண்டும்.

(14) அச்சமே தீழ்எனது ஆசாரம் என்ற வள்ளுவர் வாக்கு இங்கு நினவிற்கு வருத்தமுரியது.

(15) ஸைக்கொராக்க ஆர்த்தித்த தெய்வத்தின் பெயர் செட்டிபால். இப்பெயர் துஷ்ட தேவதைகளைக் குறிக்கும். அத்தெய்வத்தை யே தன் அடிமையாக்கிக்கொள்ளக் கூடிய மந்திரசக்தி ப்ரான்ஸ்பீரோவிற்கு இருக்கின்றதென்று காலிபன் அஞ்சுகின்றான்.

அ ப ப ர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—80. விவாகரணம்

[291—வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(viii) அப்பரும் உயிரளபெடையும்

இசைக்கலைவேறே பத்திரசத்தில் மனம்வயப்பட்டு அப்பர் பாடும்போது, ஒரு அடியின் சுற்றிலேனும், ஒரு அடியின் அரைப் பாகத்தின் சுற்றிலேனும் சீர் நிறைவுபெறாமல் நிற்பதுமுண்டு. (உ - ம்)

ஏந்தாமு வாள நின்னம் யூர்.....

ரொபவள வண்ணர் குடமூக் கிலார்

வாய்ந்தவளைக் கைபார் பாக மாக

வார்ச்சடை யார்வந் துவலஞ்ச ழியார்

போந்தா ரடிகள் புறம்ப யத்தே

புகலூர்க்கே போயினர் போரே நேறி

ஆய்ந்தே யிருப்பார்போ யானூர் புக்கா

ரண்ணவார் செய்கின்ற கண்மாயமே.

திருவானூர் - திருத்தாண்டகம் 5.

மேற்கண்ட செய்யுளில் "பரா" "கிலார்" "ழியார்"

"யமே" என்பன தேமாச் சீருக்குப் பதிலாக நிற்கின்றன. ஆயினும் இசையில் அச் சீர்கள் நிறம்பியே காணப்படுகின்றன. இது அளபெடையா என்ற ஆறா

புங்காலை, அளபெடை போன்றதோர் இசைத்தத்து வமேயன்றி, இவைதாம் அளபெடைகள் ஆகமாட்டா.

அளபெடை பெற்றிருப்பின் "பரா" என்பது பரா அ அ எனவும், "கிலார்" என்பது "கிலா அர்" என்றும்,

"யமே" என்பது "யமே எ" என்றும் எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.

"கீட்டம் வேண்டி எவ்வள புடைய

கூட்டி யெழுத வென்மணர் புலவர்"

(தொல் - தன்மாபு 6.)

அதைச் செய்யும் விதம்—

"குன்றிசை மொழிவாயினின்றிசை நிறைக்கு

செட்டெழுத்தும் திம்பர் ஒத்தகுந் நெழுத்தே"

(தொல் - மொழிமாபு 41.)

அவ்வாறு இங்குச் செய்யாததால், அந் நிரையசைகளின் சுற்றாயிகள் அளபெடை பெறவில்லை யென்பது நின்னம். அளபெடை பெறுவதும் சந்தத்தில்

அத்தனைச் சிறப்புமன்ற. ஆகையால் தொல்காப்பியனார், இசைத்தமிழின் நோக்கத்தைக் கருதி அளபெடை பெறாமலே, எழுத்துக்கள் தமக்கென ஏற்பட்ட

மாத்திரை அதிகரிப்பது உயிரெழுத்துக்கும் ஒற்றெழுத்துக்கும் இசையில் நேராவமென்று, தமது எழுத்த்கிரகத்தில் தூன்மரபின் இறுதியில், தாம் பின்னர்ச் செய்யுளியில் கூறப்புகும், "மாத்திரை யெழுத்திய வசைவகை யென" என்னும் விதியும் "எழுத்தள வெகுளினும் சீர்நிலை தானே, குன்றவு மிகுத்து

யில்லென மொழிப்" என்னும் விதியையும் தழுவி, அளபிறக் துயிர்த்தலு மொற்றிசை கீடலு

முளவென மொழிப இசையோடு சிவணிய

நரம்பின் மறைய வென்மணர் புலவர்"

(தொல் - தன்மாபு - 38)

என்றார். இங்கு மேல்காட்டிய அப்பர் தேவாரத்தினைப் பாடும்விதம் இவ்விதிகளைத்தழுவிப் பின்வருமாறாகும்:—

"ஏந்தாமு வா அ அள நின்னம் பரா அ அர்
எரிபவள வண்ண அ அர் குடமூக் கிலா அ அர்
வாய்ந்தவளைக் கைபா அ அர் பாக மாக
வளர்ச்சடையார் வந்த உ உ வலஞ்ச ழி யி யார்
போந்தா அ அடிகள் புறம்ப ய த்தே
புகலூர்க்கே போயினர் போரே நேறி
ஆய்ந்தே யிருப்பார்போ யானூர் புக்கா
ரண்ணவார் செய்கின்ற கண்மாயம்மே"

என இது இசையில் நிற்கும். "வாளர்" என்பதால் "வா" வானது இசையில் இருமாத் திரை யோசையாகாது. அதற்குப்பின் அகரவோசை படிப்படியாய்க் குறைந்து கொண்டே செல்லும். ஆதலால், இவ்வோசைக்குப் பின் பற்றிவரும் அகரங்களின் மாத்திரையின் அளவு மிகவும் குன்றிய அளவாதலால் (Short vowel sound) குறுகிய உயிர்வோசைகாட்டும். ஆகக் கிலாளைஷயில் அதற்கு அறிகுறிகள் அவற்றின் தலைமேல்லைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறே "பரா அ அர்" என்று வருகின்ற ஓசையானது "ரா" யின் ஆகாரத்திற்குப் பின்னர்க் குற்றெழுத்தாகிய அகரத்தின் ஓசை பெறாது "ஆ" வென்றெடுத்த கீட்டம் குறுகிக் கொண்டே செல்லும். முதல் அகரத்திற்கும், இரண்டாவது அகரத்திற்கும் அவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நிற்கினும் ஒரு தன்மையாம் ஓசையில்லை. எவ்வாறெனில் ஒரு வெண்கல மணிபைக் கட்டை யெடுத்து நாம் அடிப்போமாயின் அது 'டக்' என்று சப்தம் கொடுக்கும். சற்றேராதத்தில் அவ்வோசை நின்றவுடன், அம்மணியைச் செவியின் அருகே கொண்டிபோவோமாயின், நின்றவிட்டதென்று எண்ணிய வோசை தொடர்ந்து சிறுத்து ஒலிப்பது காணலாம். அது போலவே இங்கும் ஓசை அளபிறந்து ஒலித்ததாயும் அளபெடையாகாது. ஏனெனில் அளபெடையாயின் நெடினுக்குப் பின்வரும் அகரம் ஒரு மாத்திரையளவு பெறவேண்டும். அவ்வாறு பெறாத இசைக்கு அளபெடைக்குறி தருவது அடாதென நமது சமய குரவர் கிட்டிவிட்டனர்.

மேற்கண்ட திருத்தாண்டகப் பதிகத்தின் அலகு எவ்வாறெனின், முதல்சீரும் இரண்டாஞ்சீரும் மாங்காய்ச் சீராயும், மூன்றாவது மாச்சீராயும், நான்காவது காய்ச்சீராயும் நிற்கும். ஆயினும் காய்ச்சீருக்கு நீண்ட 'விளச்சீர்' வருவது செய்யுளில் மரபு. ஆதலால், 4-வது அடியில் 'அண்ணவார்' என்பது காய்ச்சீரிடத்தில் வந்தது காண்க. தமிழில் கிருத்தங்களின் குழுவீப் பருவத்தினரான நமது சமயகுரவர் காலத்தில், கூவிக் சீருக்குப் பதிலாய்ப் புனிமார்ச்சீர் உடையோகப் படுத்தவதும் காணலாம். இவ்நிறை அப்பர் கிருத்திலக்கணங்களைக் கூறியுமிடத்துவிவரிப்போம்.

ஆகையால் அப்பர் உயிரளபெடையைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியமற்றவராய்ப் பாடல்கள் பாடி வந்தாரென்பது வெளியாகும். ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளின் ஓசை வற்புறுத்தல் (accent) என்று கூறப்பட்ட ஒரு தன்மை சீர்களுக்கு உண்டு. அதுவே அப்பாஷைச்செய்யள் அலகுக்கு அடிப்படையாகும்.

அம்மாநிரி தமிழிசையில் அசைவைய வற்புறுத்தவது சகஜம். அப்போது நிரையசையில் ஒரு பாகமான குற்றமுழுத்து, ஓசையில் தனித்துத் திகழ்ந்து செட்டெழுத்துப்போல் ஒலி சற்றுநீண்டு தருவதால், ஒரு நிரையசையே, தேமாவாகவும் நிற்கும். மேற்கண்ட செய்யுளில் 'வலஞ்சுழியார்' என்பது ஒரு மாச்சீரும்தேமர்ச் சீருமாக இசையில் நடக்கவேண்டுமாத

லால், 'வலஞ்சு' என்பது ஒரு சீராயும், 'ழியார்' என்பது மற்றொரு சீருமாய் நிற்கும். 'ழியார்' என்பது இசையில் 'ழிஇயார்' என்ற ஒலிப்பதால் அது தேமார்போல் இசை கொடுக்கும். 'ழி' என்னும் எழுத்து அப்போது ஓசை வற்புறுத்தல் (accent) பெறுவது காண்க. இவ்வாறு வருவதை நமது புலவர் ஓராசைச்சீர் என்பர்.

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மாரீசன் வதைப் படலம்.

[244-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

டொய்யினைக் காக்கும் புந்தியு முளதோ.

“ஆனதனைத் தும் என்று அவலமுற்ற இராவணன், இனி அப்பழி தீருமாறு சூழ்வதற்கே மாமன் பால் தான் போர்தான் எனப் பொப்புசுலப் புகுகின்றான். வாழ்மையில், இவன் வந்தது அத்தற்கன்று. மாணின்மீழிச் சிதைவபின் வைத்தவொரு மோகத்தால் ஏகிய இவன், முன்னரே, காணாயுமற்றதான் தற்கைமுக்கினைக்கடிந்துகின்றது ஹானையுமற்றதா ஹுற்பழியையுமற்றதான்வெற்றி அரணையும்கொண்டகாமன்மீனின்முன்னிப்பெற்றவாரணயுமற்றதான்கேட்டமக்கையைமற்ற திலாதான். ஆனையையரினும், கேட்ட அம்மக்கையை மற்றகில இகையால், மாரீசன்முன் மீண்டும் முன்மற்றதமற்றவைகளைநினைவுபடுத்திக்கொள்ள இன்றியமையாததாயிற்று. மாமனைத் தன் கருத்திற்கு இணக்கும்பொருட்டு, மீண்டும்பழியை உரைக்கவேண்டியதாயிற்று; காரணம் மனத்தில் மறுபிறவி பெடுத்தவிதது மாரீசனை இடரிருள் உய்க்குமொரு நோக்கமுடன் பரியல்பெற்றான். மற்று, இவையனைத் தொடர்ந்து இராவணன் மனத்தில் நினைவுபெற்றது மற்றையதொன்று முனதே. அதுதான், தற்கையின் மூக்கினைக் கடித்துகின்றான் உரன். இந்நினைவையோ இராவணன் தன்னுயிர் தப்புதற்குரியவோர் விழையினிற்காதாரமாகவே பற்றிக்கொண்டான். ஆதலின் இராவணன்மாரீசனுக்கு எதிர்க்கியம்பிய முறைமை இவ்வண்ணம் அமைந்திருக்கின்றது—

வன்மை தரித்தோர் மாதுடர் மற்றல் கவர்வானா
னின்மரு கிக்கு ராசி யிழக்கு நிலை நேர்ந்தார்
என்றம புகுக்கு நின்மர புகுக்கு மிதன்மேலோர்
புன்மை தெரிப்பின் வேறினி பெற்றே புகல்வேலோர்

[வேலாயுதத்தை யுடைய மாரீசனே, மனிதர்களே வலமை யுடையவர்கள் என்னும்படி ஆயினால், அவர் தமது இழக்கும்படியாய நிலைமையைச் செய்தார்; தெரிவிக்குமிடத்து, என் வமிசத்திற்கும் நின் வமிசத்திற்கும் இதனை விட அகிசுமான் ன் இழிவு இனி வேறு எவ்வாறு இருக்கக்கூடும், கூறாய்.]

திரகு சினத்தார் முதிர மலைந்தார் சிறியோர்சார்
பருகின ரொன்றால் வென்ற நலத்தின் பழியன்றோ
இருகை சுமந்தா யினிதி னிருந்தா யிகல்வேலுள்
மருக ருலந்தா பொருவன் மலைந்தான் வரிவிலால்.

[குர்ப்பணைக்கு நேர்க்க இழிவுபற்றி மூண்ட கோப முடையவர்களாய் எதிர்த்துப் போர்செய்த கான் முதலிய என் இனாகுறா ஆயினக் குடித்தன் என்றும் காம் இதுகாறும் அடைந்திருத்த வெற்றிக்கெல்லாம் அதுதான் ஒரு பெரும்பழி ஆயிற்றன்றோ? இப்பழியைத் தீர்க்காமல் இரண்டு கைகளைபுஞ் சமத்தகொண்டு நீ இங்குச் சுகமாக இருக்கின்றும், வலிய வேலாயுதத்தையுடைய உன் மருமக்கள் அழித்தனர். கட்டமைத்த வில்லினால் ஒருவனே அவர்களைப் பொருதான்.]

வெப்பழி யாதென் னெஞ்சு
முலந்தென் விளிகின்றென்
ஒப்பழி வென்றே போர்செய்
வொல்லிவ னுடன்வாழ்
துப்பழி செவ்வாய் வஞ்சியை
வெளவத் துணைகொண்ட
டிப்பழி கின்றான் ரீயிய
வந்தே னிவனென்றான்.

[கோபம் தனியாமல் காண் மனம் வாடினேன், மாணவேளைப் படுகின்றேன். மனிதனாகிய அவன் எனக்குச் சிறிதும் நடானவன் அல்லன் என்பது கருதி அவனோடு போர்செய்ய உடன்படாமலிருக்கின்றேன். மற்ற, அவனுடன் வாழும், பவமும் ஒப்பாகாமல் தோற்கின்ற சிவந்த வாயையுடையவரும் வஞ்சிக்கொடிபோன்றவரும் ஆகிய ஒரு பெண்ணை காண் கவந்து வருதற்கு உன்னைத் துணைகொண்டு உன்லால் இத்தப் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கருதி இங்கு வந்தேன், என்றான்.]

ஆதலின் அவ்விராவணன் தன் உயிர்மாட்டித் தான் வைத்திருந்தபரிவினால், அவ்விராமனது வரிவிலைநான் மையின் நினைவின் தன்னலப்பயன்பெற்றக் காத்துக் கொள்கின்றான். வஞ்சியை வஞ்சித்து வெளவுதற்கே கருதுகின்றவனாகி, வில்லொன்றிற் கடிக்கையுள்ளில் கரணே முதலாய் கணக்கில் பங்கோடி அரக்ககலவின் நிலை யேற்றவல்ல ஒரு மீனியை எதிர்த்துப் போர்செய்யத் துணியாததுவின் வீரத்தினும் முன்புத்தியே மிகவுடையன். ஆயினும், இராமனுக்குத் தான் அஞ்சினுனென்றேறும் பிறன் மனை சுயத்த வந்தானென்றேறும். இராமன்முன் கூறும் முறையன்றும். இராமனைத் தான் வெல்லமாட்டாதவன் ஆகின்ற நினைவால் எழுந்த பேடிச் சிற்றத்தை அங்கு அவ்வால்மீகத்தில், ஒழுக்கமிலி என்றும், கொடிபேரன் என்றும், இழுதை என்றும், அப்பகன் என்றும், புலன்களை அடக்காதவனென்றும், தருமம் அற்றவனென்றும்; பாரியென்றும், உயிர்களை வதைப்பதை உரியதொழியா யுடையவனென்றும் இராகவனை வந்த வாதெல்லாம் பொருத்தஞ் சிறிதுமறிநி வைது

வைதாநுரவாறு ஆற்றிக்கொள்ள முயன்றுமுழங்கிப் பிறகு, “தனது மனைவி போய்விட்ட துயரத்தால் வருத்தமடைந்த இராமனை, நான் காரியம் நிறைவேறப் பெற்றுச் சந்தோஷமடைந்த மனத்தையுடைய வனும், வெரு எளிதாக வதைசெய்யவேன்” என்று எஞ்சாத கூறிய எளிமையிலிடையே தன் பேடிமையைத் தன் ஐயிரு வாய்களாலும் பித்தறியும் விட்டான். ஆதலாற்றான், “பேசுவதில் சமர்த்தனை மிக வலியுள்ள இராவணன்” என்று பாயிரம்பகரும் கவிக்கூற்றுடன் அவன் கட்டுரையை வான்மீகமுனிவர் துவக்கி வைக்க நேர்ந்தது ஒருகால் வஞ்சுபுகழ்ச்சியின் பார் படுமோ என்று ஐயுற்ற கிடனுகின்றது. இராமனது மனத்தை நவீந்த பிறகே அவனுடன் பொரம்புருவது புந்தியெனச் சூழ்வான் ஒருவன் மிக்க வலியுள்ளவன் அல்லன்” தின்னணம். இவ்வியிற்ற்த எண்ணத்தோன்றிலுமும் அதனைத் தன் புல்லிய மனத்திற்குள்ளேயே தேக்கிக்கொள்ளாமல் பறைசாற்றினுனென்றால் அவன் பேசுவதில் சமர்த்தனாகிய அருமைமையக் கான்பது அதனிணு மரியதாகின்றது. மற்றும், பேசுவதிலும் போரிலும் சமர்த்தனை இராவணன், கழிபெருந் காமத்தால் கருத்தழிந்து இவ்வண்ணம் தன்னை இழிவுசெய்துகொண்டானென்று மியற்கையைக் காட்டவேதானே வடநூன் முனிவர் வழிசெய்தனர்!

கம்பர் நூலிலும் இராவணன் வீரத்தி னளவிற்பிறிதேனும் விஞ்சிய மனத்தின னல்லன்; ஆயினும் வழங்கிய வார்த்தையால், தன் கொற்றப் போரணமையை ஒருவாறு காத்துக்கொள்பவன்போல் தோன்றுகின்றான். இணையலதோரொடுஇகலுதல் இழுக்கென்றும் வீர இலக்கணத்தின்படி, தன் தகவிலைத் தாங்குதற்குரிய இராவணன், தம்முடைய மரபு உற்றதோர் பழியைத் தீர்ப்பதற் கொழு வழியினும் வகையில் அம்மனிதனது மனைவியைக் கவரக் கருதினானெனச் சாற்றுவது உரையாளவில் ஒவ்வதற்குரிய தாய் நிற்கின்றது. ஆயினும் இக்காரணம் பொய்; அண்ணல் இராமனை எண்ணிப் போர்செய்ய இத்தசமுக்கள் அஞ்சினான் என்பதே மெய். பழிதீர்க்க அவாவினான் என்பது பொய், செவ்வாய் வஞ்சியை வெளியிப் பெண்ணை விழைந்ததே மெய். வான்மீகத்தில் பகர்வதும் இது, கம்பர்து கருத்தும் இதுவே. எனினும், மனைவியை இழந்து மனந்தளர்ந்த நிலையில் வலிஞ்சுன்றிய இராமனைத் தான் வதைக்க நினைத்தானெனச் செப்பிய அச்செத்தபாம்புக்கும் வீரத்தின் பரிபவத்தை மறைத்து, பொய்யே யாயினும் சேவகமே செப்பும்படி இயித்தகையான் அவ்விராவணனையும் கம்பர் சிறிது உயர்ந்தவன்போல் காட்டித்

தரும் இது இப்புலவர் தம் கலைநலப் பெருமைக்குற்தர பெற்றி அமைந்திருக்கின்றது. இராவணன் கூறிய இக்காரணம் மெய்ப்போன்றிருப்பினும் பொய்யே என்றாகாட்டுவதற்குக் கம்பர்செய்கின்ற சூழ்ச்சியின் தாட்டும் கரைசெய்தற்கரியவியப்பினகினைக்குந்தரத்ததுகிறிதுபின்னர் இம்மாரீசன் இராமனது ஆற்றலையும் இராவணனது அழிவையும் அவன் செய்யநினைத்த தொழிலின் இழிவையும் வற்புறுத்தி, “அவ்வணக்கினை நீ அடையத்தான் வேண்டிராவயேல், வஞ்சித்தெய்தும் சிறுமைமையச் செய்தலின் நிப்போரில் வென்றுகொண்டு உள்வீரத்தையேனும் வளர்த்துக்கொள்” என அறிவுறுத்தியபோது, இராவணன், இணையிலானேருவலெடு இகலுதல் மீழ்க்காமென்று முன்னுரைத்த காரணத்தை, அது இராமயே யாதலின், முற்றிலும் மறந்து, “போரிலே இராமன் இறப்பானாயின் தமிழளாய்ச்சிதை தானும் இறந்துபிவாளாதலின் மாயையார் கைப்பற்றுவுதே தக்கது” என்கின்றான். தீரவேண்டியவது பழியேயாயின், சாணகி சாவதால் இவனுக்கு யாதும் குறைவில்லை. எல்லாப் பொய்யரையும்போல் இராவணனும் வெள்ளிடை மஹிபாயக் கிடக்கும் இம்முரணினக் கண்டுகொள்ளமாட்டாதவலெடுதான். முரண்படப் பொய்புகல்வதில் தக்கைக்குத் தமையன்தோற்றானல்லன்.

மாயவல் லரக்களேனும் மாரீசன் இராமனது பாணத்தால் இடிபட்டுப் பட்டுத் தூய்மையடைந்திருக்கின்றன னுதலின் இன்று புல்லிய புகன்றிறின்ற தன் மருகனை மறுத்தது, மன்னு நீகின் வாழ்வை முடித்தாய் மதியற்றாய் உன்னு னன்றி தூழ்வினை யென்றே புணர்கின்றே னின்றொ ரெஞ்ச னேனு முகரப்பலி தமென்றான் சொன்னு னன்றவன்வ னுக்குத் துணர்வல்லலாம்.

[அரசனே, நீ உனது வாழ்வையெல்லாம் தெரிவித்து விடுகின்றாய். அறிவுக் கெட்டாய். இது உன்னால் உண்டானதென்ற என்னுவதற்கில்லை; விதிப்பயனால் விளைந்ததென்றே என்னுவின்றேன். உனது நிலைகண்டு வருந்துகின்ற மனமுடையேனும் உனக்கு கண்மையை எடுத்துக் கூடவேண்டியவனாக இருக்கின்றேன், என்ற கூறி, இராவணனுக்குச் சில உறுதிமொழிகளைச் சொல்வானுடன்.]

மாரீசன் அறிவுகொளுத்தும் முறை சாலச் சிறப்பு வாய்ந்தது. முதலில், நல்லதன் கண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றான்; பிறகு தீயதன் தீமைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றான்; அதன் பிறகு, கண்மையுற் தீமையும் ஒருபுறமிருக்க, வரிசிலே இராமனை இகல் வாழ்தல் இராவணனாலும் இயல்வதென்கின்றான் என்பதைத் தக்க சான்றுகளுடன் சாற்றுகின்றான்.

யா ப் பி ல க் க ண ம்

[288-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

செய்யுள்—கலிப்பா

முந்திய இசழில் அம்போதாக்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா இன்னதென்பதைக் கற்றோம். இவ்விதழில் நிறுத்தமுறையே வண்ணக் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா என்பதைப் பற்றிக் கற்போம்:

3. வண்ணக் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா:—அம்போதா

ரங்கம் என்னும் உறுப்பிற்கும் தாழிசை என்னும் உறுப்பிற்கும் இடையில் அரகாம் என்னும் உறுப்பைப் பெற்று, தலவு, தாழிசை, அரகாம், அம்போதாக்கம், தனிச்சொல், சரிதகம் என்னும் ஆறு உறுப்புக்களையும் இம்முறையே உடையதாய் வருவது வண்ணக் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா என வழங்கப்படும்.

வண்ணக ஒத்தாயிசைக் கல்ப்பா

(தாவ)

“வினங்குமணி பசும்பொன்னின்
 விளித்தமைத்துக் கதிரகான்று
 துளங்குமணிக் கணைகழற்கால்
 துறுமலர் நறும்பைந்தார்ப்
 பருஉத்தடக்கை மதயாணைப்
 பணையெருத்தின் மிசைத்தோன்றும்
 குருஉக்கொண்ட மணிப்பூணைப்!
 குறையிரந்து முன்னடைக்கண்
 மாயாத வனப்பிணையாய்
 மகிழ்வார்க்கும் அல்லார்க்கும்
 தாயாவித் தலையளிக்கும்
 தண்மிறை ஊரகேள்:

(தாழிசை)

காட்சியாற் கலப்பெய்தி எத்திறத்தும் கதிர்ப்பாவி
 மாட்சியால் திரியாத மரபொத்தாய் காலினால் [ழிய
 பிணிகலம் பெரிதெய்திப் பெருத்தடத்தோள் வண்ப்ப
 அணிகலம் தனியேவக் தருளுவதும் அருளாமோ?
 வள்ளினால் அயித்தனை இ அறிவினாற் பிறிதின்றிப்
 பொன்பிணை பூணகம் பசும்பெய்தப் பொழிலிடத்துப்
 யாய்க்
 பெருவரைத்தோள் அருளுதற் கிருளிடைத் தமியை
 கருவரைத்தோள் கதிர்ப்பிக்கும் காத்தலும் காத்தலோ?
 பான்கணையே வாயிலாப் பலகாலும் வந்தொழுமும்
 தேங்காத காலிணையும் தெனியாத கிருளிடைக்கண்
 [யையாய்த்
 குடவரைவேய்த் தோளின்கண் குளிர்ப்பிப்பான் தமி
 தடமலர்ந்தார் அருளுகின் தருதியும் தருதியோ?

(அராகம்)

தூதுறு முறிசெறி தடமலர் இடையிடை
 தழுவென விரிவன பொழில்;
 போதுறு நறுவிரை புதமலர் தெரிதரு
 கருசெய்தல் விரிவன கழி;
 நீதறு திறமறு கெணகனி முனிவன
 துணையொடு பிணைவன தறை;
 மூதுறும் ஒலிகலி தறையதரு திரையொடு
 கடிதொடர் புடையது கடல்.

(அம்போதாங்கம்)

கொழிநிறல் உடையன சுறவேறு கொட்பதலை
 இடுக்கழி இராவருதல் வேண்டாவென் றிசைத்திலமோ?
 கருநிறத் துறுதொழிற் கரம்பொரி துடைமையால்
 இருணிறத் தொருகாவில் இராவரால் என் றிலமோ?
 [இவை காந்திரீ ஈரடி இரண்டம்போதாங்கம்]

நானொடு சுழித்தன்றால் பெண்ணாசி கலத்தகையே;
 கஞ்சலும் ஒழித்தன்றால் தொடித்தோளி நடக்கன்னே;
 அந்நெடு சுழித்தன்றால் ஆரிருளும் ஆயிழைக்கே;
 நயப்பொடு சுழித்தன்றால் நனவது நன்னுதற்கே.

[இவை காந்திரீ ஈரடி காண்கம்போதாங்கம்.]

அத்திறத்தால் அசைந்தன தோள்;
 அவர் தற்குமெலிந்தன கண்;
 பொய்த்துறையாற் புலர்ந்தது முகம்;
 பொன்னிறத்தாற் போர்ந்தன முலை;
 அமுலினால் அசைந்தது நகை;
 அணியினால் ஒசைத்த திடை;
 குழலினால் கீழிர்ந்தது முடி;
 குறையினால் கோடிந்நறு கிறை.

[இவை முச்சிர் ஈரடி எட்டம்போதாங்கம்.]

உட்கொண்ட தகைத்தொருபால்;
 உலகநிற்த் வலத்தொருபால்;
 கட்டுகொண்டல் துனித்தொருபால்;
 கழிவெய்தும் படித்தொருபால்;
 பரிவுறடம் தகைத்தொருபால்;
 படிறுறடம் பசுபொருபால்;
 இரவுறடம் துயரொருபால்;
 இனிவந்த வெளிற்றொருபால்;
 மெலிவுறடம் தகைத்தொருபால்;
 விளர்ப்புவர் தடைத்தொருபால்;
 பொலிவுசென் நகன்றொருபால்;
 பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால்;
 காதலிற் கதிர்ப்பொருபால்;
 கூட்படார் துயரொருபால்;
 ஏதிலசென் நனைத்தொருபால்;
 இயலகாணிற் செறிவொருபால்.

[இவை இருசீர் ஈரடிப் பதினாறு அம்போதாங்கம்.]

(தனிச்சொல்)

எனவாக்கு

(கரிதகம்)

இன்னதில் வழக்கம் இத்திறம் இவணலம்
 என்னவு முன்னாள் தன்னுயாகிக்
 கலந்தவள் நிலைமையாயினும் கலந்தகக்
 கிளையொடு கெழீஇய கண்பயிழி கோதைமையக்
 கற்பொடு காணியம் யாமே
 பொற்பொடு பொலிகதம் புணர்ச்சி தானே.”
 [இவ்வாறு ஆசிரியர் கரிதகம்.]

தற்பிப்பு:—“விண்ணோர் விருப்பமும் வேந்தரது புகழும்
 வண்ணித்து வருதலின் வண்ணகம் என்ப.”

எனக் காரணக் குறியீடு செய்தனர் பிறைநெடுமுடிக்க
 கறைமிடற்றோள் பெயர் மகிழ்ந்த போகிரியர்.

திருக்குறள் நீதி

காமத்துப்பால்— களவியல்

[268-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1. தகையணங்குறுத்தல்

1. மயக்கியனை நிற்பான் மாதோமயி லணங்கோ
2. நோக்கவெலிர் கோக்குந் தாக்கணங்கோ தானையுட
 ன்
3. பண்டறியேன் கூற்றமித்தப் பென்கொடியான் கண்
 னிணையே.
4. கண்டா ருயிர்புருமும் பெண்ணன்பெருத் தடக்கண்.
5. கண்பிணையோ கூற்றெலிப் பெண்ணெக்கு முன்
 றுடைத்தே.
6. வீற்றிருவ ம்நற்கன்றால் கற்றணைய தாமிலன் கண்.
7. கலைமுடா தாயினிவன் முலகொல்லா நிற்குமெனை.

8. பிறைறதலுக் கையான் டீடழியப் பெற்றேனே.

9. காணணியைப் பூண்டாட்கு வீணணிகள் பூட்டிய
 [தென்.

10. உண்டார் க் கிளிதகன் கண்டார் க் கிளிதுமையல்.

2. குறிப்பிதல்

1. நோக்குமிவள் கண்களே நோயுமதன் மருந்தும்.
2. களவிலிவன் கட்டார்வை காமத்தின் செம்பாகம்.
3. காமப்பயிர் வளர்க்கும் கண்ணொழுகைற் சாநின்றான்
4. யானோக்க நிலநோக்கித் தானோக்கி நருகின்றான்.
5. தேர்கோக்கா தேயொருகண் சீர்கோக்கியேருகான்.
6. ஆன்பில் கடுஞ்சொல்லு மின்பமாம் கா தலர்க்கு.

- 7. கிஞ்செசால் வெருளிப்பகை காதலருக் கோர்குறி
[யாம்.]
- 8. இராதவென் கண்களுக் கிசைத்தவன் கடைப்பேய்.
- 9. ஏவிவர்போல் கோக்குதலுக் காதலருக் குளநாமே.
- 10. கோக்கொக்கின் காத்தலர்க்கு வாக்கிலொம்பயனென்
- 7. கண்ணுளார் காப்பொனக் கண்ணுக்கு
[மையெழுதேன்.]
- 8. செஞ்சிறக்காதவர்வேமென் தஞ்சிச்சிவிலைவருத்தேன்
- 9. காப்பொன வறித்து கண்ணிமைத்த லறிபென்.
- 10. உவந்துளார் துறையுமவர் இகந்துறைவாரோ!

8. புணர்ச்சி மகிழ்தல்

- 1. கண்டுநிறயிர் துண்டுக்கேட்ட வெண்டொடம்பா லு
[ண்டு]
- 2. வருந்தமவன் பிணிக்கு மருந்து மவளாவார்.
- 3. போகத்தவர் கிவள்தோள் யோகத்தவர் க்கரிது.
- 4. தொடக்குளிர் து விடச்செய்தி மடக்கொழிக்
[குளதேயோ]
- 5. புணர்வார் புணர்தொறும் புதிதேயிவள்போகம்.
- 6. அயிழ்திலு வானதோள் அணைத்துயிர் வளர்க்கும்.
- 7. பாத்துள் கவையின் கோத்துயிர் மிவள்தோள்.
- 8. காற்றுடி செவ்வாயுமக்குவெற்றமையிலார் விருப்பு
- 9. ஊட லுணர் தலைமக் கபா தமுறற பென்பேன்.
- 10. துண்ணிறா வின்பம்போல் பெண்ணிவள்
[போககின்பம்.]

4. நலம்புனைக் துரைத்தல்

- 1. நல்லிச்சிசமே நின்னின் மெல்லியன் கா லெண்
[றணைவி.]
- 2. பலர்காணும் மலரன்று இவன் கண் ணென்கெஞ்சே.
- 3. மேனிதளிர் முத்தெயிறு வேய்த்தோட டவடகு.
- 4. மாணியை கண்கண்டால் நாணுக் குவனாமலர்.
- 5. காக்கையோ வனிச்சம் கோலதகப்பா ந்றான்.
- 6. கிண்டின் மயங்கும் பெண்புமம் மதிபென.
- 7. மாதிவள் வதனத்தே கோதில்லை மதிபோல்.
- 8. இவன்முகம் போலமதி ஒளிகால்வ திலிவை.
- 9. மலர்க்கண்ணை முகமொப்பின் பலர்காண
[நிற்பாயோ]
- 10. அளிச்சமுந் தூவியு மிவளடிக்கு நெருஞ்சியாம்.

5. காழ்ப் சிறப்புரைத்தல்

- 1. வாலெயிறா நிறியீர்பாலொடுதேன் கவையேனும்
- 2. உடம்பொயிரிச் சேர்ந்தன்ன மடந்தையோ
[டென்னட்பு.]
- 3. சுருமணிப்பாவையே போவாய் திருதுதற் கிடம்
[வேண்டும்.]
- 4. மடக்கொழு போகம் விடக்குயிர் நடப்பாம்.
- 5. மறந்தறியே னுகையிலை நினைத்தறியே னவனை.
- 6. உளனும் புறத்து மோவா துறைவார்.

6. காணுத் துறவுரைத்தல்

- 1. காமக்கடலிற் கரைகாணுக் கேமம்மடல்மா வல
[தில்லை.]
- 2. உடம்புமுயிரும் மடவேறும் திடம்பெறகாணினைநீக்கி
- 3. பண்டேபுடையே னுண்ணமை இன்றேயேறும் மடந்
[குதினே.]
- 4. காணுண்மைப் புணைகைத்தப்பிக் காமக்கடலிற் புக்
[விட்டேன்.]
- 5. மடல்மாவும் மாலைத்துயரும் மடவானே தற்காளால்.
- 6. யாமப்பொழுதும் மடலேறக் காம்பப்பெண்ணை தன்
[ன்றினவே.]
- 7. காமமுழத் தும் மடவேறுக் கேமப்பெண்ணிற் பெரி
[தில்லை.]
- 8. நிறையோ வஞ்சாப் படுகாமம் மறையா தவளி
[மன்றும்.]
- 9. அறிகிலென்றேயடல்காமம் மறுகின் வெளிவர்க்
[துலவாரிற்றும்.]
- 10. யாமுறுதாயர் தாமுற்றால் யாமுந்ருதற் கெண்
[ணரோ.]

7. அலறுவறுத்தல்

- 1. அலராலென்னுயிர் நிற்பதுலகோ ரறியாராதல்
[பாக்கியமே.]
- 2. எய்தற்கரியா எலரெற்குச் செய்தற்கரிய பே
[ருதகி.]
- 3. ஊரல்கேட்ட வெண்ணுள்ளம், பேர்பெறுபெ.
[ண்டகை பெற்றற்று.]
- 4. அலரிலை யெனிலென் காமம் நிலைகுலைவுறமே.
- 5. கன்றும் காமமும் மிகமிக கின்பம்.
- 6. ஒருநாட் கண்டது ஊரறி செய்தி.
- 7. ஊரார்சொல்லே யெருவாகத் தாய்சொல்லீநில
[வளரும்சோய்.]
- 8. நெய்யாலொரியை யவிப்பாரார் மெய்யாலவியா
[தலர்க்காமம்.]
- 9. அஞ்சேவென்றார் கைவிட்டால் அலராலான
[வடாதென்றார்.]
- 10. வெண்டில்லமக்கவர் நன்றேஆண்டகை காத்திட
[விசைவார்.]

களவியல் முற்றிற்று.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :	தைவங்கள் :
பாதாயிலேகியம் ரூ. 8-0-0	சந்தை 6 அவுன்ஸ் ரூ. 1-0-0
ரதிலல்லப லேகியம் 2-0-0	அயிர் தாமலக " 0-12-0
மஹா திராசுபாதி லேகியம் 2-0-0	பிருக்காமலக " 0-12-0
குழந்தைகளுக்கு	ஸ்திரீகளுக்கு
ஸ்ரீகா கஸ்தூரி மாத்திரை 0-4-0	ஸ்திக டானிக் 2-0-0
பால சஞ்சிவினி 0-4-0	கர்ப்பாசய டானிக் 2-0-0
பால ஸைதா (டானிக்) 1-0-0	ப்ரஸை லேகியம் 1-8-0

சந்தை நஞ்சுசாலை
சந்தை நஞ்சுசாலை
சந்தை நஞ்சுசாலை

நஞ்சன்கூடேயல்பாடி

மடலிடுங்காமலக நைவல் கோரோஜா மாத்திரை தயவுசெய்து
கலவந்து
வாக்கவுயம்.

சுடிராணம்-யாக்கேட (எச்சுதர் சேயுள்ளம்) I.D.L. 61, செங்கேட-மடல்

[புன்பங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யூம்.

தலைப்பக்கங்கள்:—அறிபாமை வேண்டப்படும் 4. சபலக் கோதீன் 8. விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம். முயலும்பு முயல்வேண்டா. விளம்பரங்கள் வெட்கக்கேடு. கல்வாக்கியர்களை கல்வாக்கியர்கள் 3. நாணத்தால் கைவாய்த்திழம். வாலின் நீளம். பெருமைபின் பெருமை. முதலிய கட்டுரைகள் ஐம்பது. உலகவிலைவி வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவது.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) அயோத்தியா காண்டம் முதலிரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளூர் வேத சிபாசர் முதலானோர்க்கும் கம்பருக்கும் உரை வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமாத் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்தார், "தசரதன் குறையும் கைகேசி சிறையும்" என்னும் நூலிற்குரிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொள்வாதனை வென்ற 25-கட்டுரைகளில் வாழ்க்கையுட்குறிக்கின்றது.

குறுந்தொகை:—(K. இராமந்ரம் ஐயர், B. A.) புத்தகமும் இப்பொழுது கிடைக்காத இச்சங்கநூற் செய்யுள் காணாமல் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறப்புத்தகங்களுக்கு கலைக்கண்டப் பெருமை கிடைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலங்கிப்பாவை:—(T. S. நடராஜசுந்தரம், B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் படியுமா Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிய கதை.

மானக் சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறையைத் தழுவி, நடத்தை, உரைவுகாட்டும், அழகை, சிறிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புனர்ச்சி, இயல்பைச்சி, வினோபாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—கில்லீபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதர் சருக்கமும், அக்டாப்பிரபந்தமும் போதிப்பதுடன், புணர்நிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:—(K. இராஜகோபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம் பத்த 6-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிய சூடாமணி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் காண்டவரிசைய அழகுற விளக்கிய 'மாதவி மாதவம்' என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்படலங்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், சாபம்மா சரித்திர உண்மைபோன்ற பல கட்டுரைகளும் கிடைத்தன.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்யூம்.

தலைப்பக்கம்:—அசுமே பழம், வாழலாக்கு வாழ்பவர் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்மைமை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமைபினு மருமை 4 மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளார் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 60.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஐயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்ச்சியைப் படலம் முதல் அயோத்தியாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராயப்பெற்றிருக்கின்றது.

குளாமணி:—(K. இராமந்ரம் ஐயர், B. A.) இதிகாசம் உரை பெறுதல்பெறாத இந்தால், உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஐந்துரை செய்யுள்கள் வந்தன.

யாப்பிலக்கணம்:—உறப்பியலும், செய்யுளியலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை சிறிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டார்:—(E. N. தணிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டார் பிறப்பு, இளமை, கவித்திறம், அறுபாவம், பெயர்வணம், மதம், சித்தார்த்தம், முந்திய முதலியவைகளின் உண்மை மானக் சாத்திரம்:—(T. P. மீனாட்சிசுந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உரைவு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றன.

பிலாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புவலர் R. B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு. நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் ரவீன் நாடகம்.

சிதம்பர தேவர் சரித்திரம்:—(Dr. V. S. அருணாசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவாசிப்பார் பெருமைமை உட்கொண்ட வேலா சாவல.

கனவியற் காரியம்:—(S. வைபாபுரிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதிகாசமும் அச்சேருத னால். அகப்பொரு ளிலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(ப. அழகர், திம்ம்பா ஐயர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநூல்களோடு ஒப்பிடுகின்ற ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழாட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல. ஒவ்வொரு வாழ்க்கையின்மீதும் விசே வகுமாறு:— உண்ணல் செய்யாந்து ரூ. 780 காலோ கில்-டைண்ட் ரூ. 880 ஆபலேதர் கில்-டைண்ட் ரூ. 900

இவ்விலையில் தபால் அல்லது இரயில் சார்பு அடக்கவிலை, இந்நியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்வல் ஸ்டாம்பு பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்பலாம். ஏழுபெட்டைக்கு மேல் இரயில்வே டீட்டைம் ஆகாத பர்மா, வியேன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் ரயில் அனுப்பமுடியாத கையால் விலையுடன் தபால் பார்வல் சார்பு ரூ. 2-4-50 சேர்க்குப்பெயலாம். மலேயா, தென்னுயிரிச்சு முதலிய காலினில் இரூப்பாந்தபால் சார்புக்கு ரூ. 3. சேர்க்குப்பெயலாம். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

எமது புதிய பிரசுரங்கள்

சோலியத் குஷியா.

இது பண்டிதர் ஸ்ரீஹரிசால் அவர்கள் எழுதிய ஆங்கில தாலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு. எழை, பணக்காரன், ஆள்பவன், ஆள்ப்படுபவன், ஆன் பெண் என்னும் ஏற்றத்தாழ் வில்லாதபடி, குடிவாழ்க்கை குஷியாவில் அமைக்கப்பெற்றதெனக் கூறப்படும் தற்கால குஷியுகித்திரமாரும் இது. விலை ரூ. 1-4-0. தபால் செலவு வேறு.

இராட்டர் வீரன் தூர்க்காதாள்.

வங்காளக் கவி பாபு துலிஷேத்திரவால் எழுதிய காரடகத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. இராஜபுத்திரர் வீரத்தையும், அவர்களது இராஜ விசுவாசத்தையும் இக் காரடகம் புலனாக்கியுள்ளது. விலை ரூ. 1-4-0. தபால் செலவு வேறு.

கப்பிரமணிய பாரதியார்.

தமிழ் காரடகம் தேசியக் கவி என்று கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீமான் பாரதியாரின் தூல் ஆராய்ச்சியாகும் இது. விலை ரூ. 1-0-0. தபால் செலவு வேறு.

கிடைக்கும்:—

பாரதி புத்தகாலயம்,
உத்தமாளூரம், மதுரை ஜில்லா.

திரு அருட்பா

பி. எ., எம். எஸ்., அட்வொகேட்,
ஆ. பாலகிருஷ்ண பிள்ளை பதிப்பு

ஒன்றே

சுவாமிகள் கை எழுத்தைக்கேண்டு அச்சிட்டது! ஆகையால், பிறகு முதலிய சிபார்சுக்கள் இல்லாததும், நூதன விஷயங்கள் எல்லாம் கொண்டதும் இப்பதிப்பே!!

ஏற்ற பெற்றி பாசுபாடு செய்யப்பட்டு, அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு விளக்கும் இப்பதிப்பின் பகுதிகள் அடக்க விலையில் கிடைக்கும்!!!

6-வது தனிப்பாகப் பகுதி (பல மத ஸ்தோத்திரங்கள்-தபால் செலவோடு 6 அணு அனுப்புதல் வேண்டும்.)

ANCIENT JAFFNA
Mudaliar C. Rasanayagam C. C. S.
An authentic history of Jaffna based on archeological, Epigraphic and Linguistic researches.

Rs. 5 8 0 Postage extra.

KALANILAYAM
Vellala Street, Purasawalkam, Madras.

சென்னைத் தமிழ் வெக்ஸ்கிகள் பதிப்பாளியர் திருவாளர் S. வையாபுரி பிள்ளையவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல்கள்

தமிழ்காரதி ஆதார நூற்றொருதி

நாம தீப நிகண்டு.

நிகண்டுகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், தாலின் கயக்கள், முதலியன அடங்கிய நிறத்த முன்னுரை கொண்டது. பொருட் பெயர்களின் விளக்கக் கூறும் செவ்விய உரைபாட்டுமுள்ளது. தாலின்கண் வந்துள்ள பொருட்பெயர்களின்குறித்தையும் முற்ற வுணர்த்தும் அனுபத்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்றகராதியாக உதவுக்தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு.

நிறத்த ஒரு சொற் பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு களின் வரலாற்றினை விளக்கும் விரிந்த முன்னுரை யுடன் கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெளிதாகக் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருளுரைகொடுசெல்லகாரதி சேர்க்கப்பட்டின்று. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உய்த்தகண்டம்.

முதல் மூன்று பங்கள்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்புசேர்க்கித் திருத்தியது; பாடபேதங்களினைத்துக் கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

திருக்குறள்

முழும சோற்றிப்பகார்த்தியம் விஷய ஒப்புத்தமறும் (வா. மார்க்க சகாயம் ஜெட்டியார் பதிப்பு)

நிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவண மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாளியார் அளித்துள்ள மாணக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பரிந்துரை பார்த்தாவன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சுலபமன்று. விலை அணு 0-12-0

களவியற் காரிகை.

ஒரு நிறத்த அகப்பொரு ளில்சுண்ணாதுல்; முதல் முறை இப்போதுதான் அச்சில் வெளிவந்தது. கிடைத்தக்கரிய பல அரிய நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோள்களை யுடையது; பல அனுபத்தக்களையுடையது. தமிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும்பயன்படுவது. க்ரென்ன் அளவில் 170 பக்கக் கொண்டது. சொற்பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 3-0-0

நூற்பொருட் குறிப்பு.

1. இறையனார் களவியலுரை; 2. குற்த்தொகை; 3. திருக்கோவைமார்; 4. கற்றினை; 5. களவழி நூற்பது; 6. தேவாரம்; 7. வீரசோழியம்; 8. காலவிர திவ்யப் பிரபத்தம் முதலிய எட்டு நூல்களின் பொருட் குறிப்பு அடங்கியது. தமிழ் வெக்ஸ்கிகள் ஆய்ந் தலைமைப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் மு. இராமகவுண்டராயர்க ளால் தொகுக்கப்பட்டது. டெம்பியனவில் 175-பக்கங்கள் உடையது. இங்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் பிசினுந்ரியமையாதது. சொற்பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 10-0-0

இராஜகந்தரம்.

ஒரு கவிஞர். இனிய எளிய கடையில் எழுதப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-8-0

தினகரமால யென்னும்-தினகர வெண்பா

திருக்குறளின் அதிகாரத்திற் கொரு வெண்பா வாக 188 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இது ஒரு பண்டை நூல். இதைப் பதிப்பித்தவர் ஸ்ரீமான் S. வையாபுரி சீனன், B. A., B. L., விலை அணு 0-6-0

வர்த்தமானம்

சைவ சித்தாந்த சபை:—சூப்பப்பேட்டை ஸ்ரீலக்ஷ்மி சோமசுந்தர நாயகரால் நிறுவப்பெற்ற வேதாங்கமோக்த சைவ சித்தாந்த சபையின் வருடக் கூட்டம் சென்ற வாரம் புரணையில் ஸ்வாமி வேதாசலம் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அச்சபையில் ஒருகடவுள் வழிபாடே சிறந்ததென்றும், அந்தவொரு கடவுளும் சிவம் என்றும், ஏனெனில், ஞான சம்பந்தர் அவ்வாறே கூறுகின்றார் என்றும், எனவே அதுவே முடிவென்றும், தலைவர் விளக்கினார். அறிஞர் பலரும் பேசினார்கள்.

4200 பவுள்:—இத்தாலியா நாட்டுக் குஸ்தி வீராசான கால் நீரா என்பவர் எம்லி என்றும் மாதைக்கலியாணம் செய்துகொள்வதாக வாக்களித்திருந்தாராம். சில காலத்திற்குப் பிறகு அவர் கொடுத்த வாக்கின்படி நடக்க மறுத்தனர். அம்மாதா வழக்குத்தொடுக்க, அவ்வீரர் 4200 பவுளை நஷ்ட நடாக அம்மாதிற்குக் கொடுக்கும்படி தீர்ப்புக் கூறப்பட்டதாம்.

மின்சாரப் பண்ணை:—அமெரிக்காவில் ஓர் ஊரில் கால்டுவெல்என்னும் ஓர் தனவந்தர் இருக்கின்றாராம். அவரது நிலத்தில் உழுதல் பயிரிடுதல் எல்லாம் மின்சார சக்தியால் நடக்கின்றதாம். உணவுகள் எல்லாம் மின்சார சக்தியால் சமைக்கப்படுகின்றதாம். சூலுவரம் முதல் வெளுத்தல் வரை யிதுள்ள எல்லா வேலையும் மின்சார சக்தியால் நடைபெறுகின்றாராம். எனவே அவருக்கு ஆள்கள் தேவையில்லை. இதனால் அவருக்குச் செலவும் குறவாம்.

வானசாஸ்திரிகளின் முடிவு:—சமக்கு ஒளி தருகின்ற சூரியன் நிமிஷத்திற்கு 25 கோடி டன் வீதம் தனது நிறையில் குறைந்து வருகின்றது என்றும், அப்படிக்கு குறைந்தாலும், பூமியின் அளவுக்கு அச்சூரியன் வர 10 கோடி வருஷம் ஆகும் என்றும் வானசாஸ்திரிகள் கூறுகின்றனாராம்.

நாம் வைத்தியசாலை:—சென்னை, சிந்தா திரிப்பேட்டையில் லேன்கோபகாரி ஆபீஸில் உள்ள சரஸ்வதி சங்க தர்ம வயித்தியசாலையில் மார்க்சு மாதத்தில் 1728 புகிய சோயாளிகளும், 865 பழைய சோயாளிகளும் சிகிச்சை பெற்றார்கள் என்று தெரிகின்றது.

பாரிசில் பெரிய கோபுரம்:—ஐரோப்பாவிட உள்ள கோபுரங்களிலெல்லாம் உயர்ந்தது எப்பல் கோபுரம். அதைவிட உயரமானதும் அதிகவேலைப்பாடுடையதுமான ஒரு கோபுரத்தைக் கட்டப் பிரஞ்சு இஞ்சினியர்கள் முயன்று வருகின்றனாராம். 1937-ம் வருஷத்திற்குள் இப்பெரிய கோபுரத்தைக் கட்டி முடிக்க அவர்கள் உத்தேசித்திருக்கின்றார்கள். இப்புகு கோபுரத்தைக் கட்டி முடிக்க 550000 பவுள் ஆகும் என்று அந்த இஞ்சினியர்கள் கருதுகின்றனர்.

கோபுரத்தின் முதல் தளம் 1640 அடி உயரமாக அமைக்கப்படுமாம். அத்தளத்திற்கு* மோட்டார் வண்டியில் செல்வதற்கானபடி பாதை அமைக்கப்

படுமாம். அந்தத் தளத்திலிருந்து 2800 அடி உயரமுள்ள ஒரு கோபுரம் அமைக்கப்படுமாம். அக்கோபுரத்தில் சூரிய ஸ்ரானம் செய்வதற்குரிய வசதிகள் அமைக்கப்படுமாம். பாரிவிரகு அருகிலுள்ள ஒரு மலையில் இதை அமைக்க உத்தேசமாம்.

டி.வாலரா:—ஆய்வாத்தில் டி.வாலராவின் அரசாங்கத்தில், அவரது எதிர்க்கட்சியார், வேலையில்லாமையைப்பற்றி ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தனர் என்று அப்பொழுது டி.வாலரா, தமக்குப்போதியாகாலம் கொடுத்தால் ஆய்வாத்தில் வேலையில்லாமையென்ற சொல்லே இல்லாமற் செய்துவிடுவதாயும், தமது அரசாங்கத்தின் முதன்மையான கோக்கம் எல்லோரும் எங்கும் கஷ்டமில்லாமல் சந்தோஷமாயிருக்கவேண்டுமென்பதே என்றும் கூறினாராம்.

மேயர் உடை:—சென்றவாரம் கடிய கார்ப்பொரேஷன் கூட்டத்தில் சென்னை மேயர் இனித் தரிக்கவேண்டிய உடை விஷயம் ஆலோசனைக்கு வந்தது. உடை நிர்ணயக் கூட்டத்தின்முன் வீதத்தை சிபார்சு கள் வருமாறு:—

மேயருக்கு இரண்டு பிரத்தியேகமான உடைகள் தயாரிக்கப்படவேண்டும். ஒன்று கார்ப்பொரேஷன் கூட்டங்களில் தலைமை வகிக்கும்காலையில் போட்டுக் கொள்வதற்கும், மற்றொன்று விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில் அணிந்துகொள்வதற்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

சாதாரணமாய், கார்ப்பொரேஷன் கூட்டத்திற்கு வருங்கால் ஒரு அங்குலத் தங்கச்சரிகை போடப்பட்ட கருப்புப் பட்டுக் கவுளை அணியவேண்டும்.

இரண்டு அங்குலச் சரிகையுள்ள வெல்வட்டகவுள் விசேஷ காலங்களில் அணியவேண்டும்.

தலைக்கு, ஹிந்து அல்லது முஸ்லிம் தலைப்பாகை அணியலாம். அல்லது முன்று பக்கம் முனையுள்ள கருப்புக் குல்லாய் அணியலாம். தலைப்பாகை சரிகை வேலைப்பாடுடையதா யிருக்கவேண்டும்.

மேயர் அணிவதற்கு ஒரு தங்கச்சங்கிலி செய்யப்படவேண்டும். அதை, கவணுக்குமேல் அணியவேண்டும் மேயருக்கு முன் செல்ல 26-1-30 ரூபாய் சங்கு பனத்தில் ஒரு ஜமேதார் நியமிக்கப்படவேண்டும். தங்கப்பூண்ட்போட்டதடிபொன்று 200 ரூபாய் மதிப்பில் செய்யப்படவேண்டும். அதனில் கார்ப்பொரேஷன் சின்னம் இருக்கவேண்டும்.

மேயர் உட்காரும் நாற்காலி மேலே குடைபோல் சூடப்பட்டதா யிருக்கவேண்டும்.

இச்சிபார்சுகள் சில திருத்தங்களுடன் நிறைவேற்றப்பட்டன. இன்னவற்றைக் ரூபாய் 2000 கூட்டத்தால் அனுமதிக்கப்பெற்றது.

பழ மாரிக்கட் கட்டடம்:—சென்னையில் பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு எதில் கார்ப்பொரேஷனால் பழ மாரிக்கட்டு 1 லட்சத்து 25 ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் கட்டப் பெற்றது. சென்ற வாரம் முதன்மாதிரி கணம் பொப்பிலீராஜா இத்த மாரிக்கட்டைத் திறந்து வைத்தார்.

— கம்பராமாயணம் —

பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு
முதலியவைகளுடன்

வை. மு. சடகோப ராமநஜாசாரியார்
சே. கிருஷ்ணமாசாரியார்
வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாசாரியார்.

ஆசிரியர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	ரூ.	5	0	0
அயோத்தியா காண்டம்	,,	5	0	0
ஆரணிய காண்டம்	,,	4	0	0
கிட்கிந்தா காண்டம்	,,	4	8	0
சுந்தர காண்டம்	,,	5	0	0
யுத்த காண்டம்—2 பாகம்	,,	10	0	0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வல் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மானேஜர்:— கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

தேசபலம், ரூபகச்சுத்தி, உற்சாகம், ஊடக்கம், சுக சம்பத்து இவைகளைக் கொடுப்பதில் எங்கள் பிரசித்திபெற்ற

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்ரைகள்

பலவிரும்பி ஒளவுதங்களுக்கெல்லாம், முன்னணியில் நிற்கின்றன. இலட்சக் கணக்கான ஜனங்கள் (சென்ற 58 வருஷங்களாக) உபயோகித்து குணமென்னும் பாக்கியத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். நீங்களும் ஒரு டப்பியை உபயோகித்துக் குணத்தை அறியுங்கள்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
5 டப்பிகள் ரூ. 4 0 0

குணம்! ஆரோக்கிய சிந்தம் குணம்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளவுதாலையம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

ஆறேழத்தந்தாதி:—அசத்திய முனிவர் அருளிச் செய்த இவ் வாறெழுத்தந்தாதி முருகக் கடவுளை முழுமுத்தி கடவுளாக உபாசனை செய்கின்றிருந்தாய் ஷாபகூர மந்திரத்தின் வைபவத்தைத் தன்னுள் அடக்கியதென்ற கருதப்படுகின்ற 100 செய்யுள் களைக் கொண்டது. இது டாக்டர் V. S. அருணாசலம் யின்னை யவர்களின் உரையோடு பதிப்பிக்கப் பெற்றது. விலை அணு 12. தபால் செலவு வேறு.

பெருமான் திருமொழி:—(குலசேகராழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தது.) பூநீமான் பு. ப. இரத்தின சபா பதிநாயகர் அவர்கள் இயற்றிய பதவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு சரித்திர ஆராய்ச்சி முதலியவைகளுடன் சேர்க்கிறது. ஈளாயிரப் பிரபந்தம் பரில விரும்பு கோர்க்கு இது மிகுந்த உதவி தரும். விலை:—சலிகோ 1-4-0, சரதா 1-0-0. தபால் செலவு வேறு.

கலாநிலயம்
வேளாளர் தெரு, புரசைபாக்கம், சென்னை.

NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
During 1932 ... Rs. 1,55,66,720

Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000

received in proposals.
for the policyholder
from an investment
point of view.

Life Assurance is security—
for the policyholder
and after him for his
wife and children.

Claims paid over
Total Assets exced ... Rs. 1,00,00,000
... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary,
113, Armenian Street,
Madras. OR B. G. DAS & Co.,
Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,

NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary,
113, Armenian Street,
Madras. OR B. G. DAS & Co.,
Managers.